ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύουσι ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς Ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα : *Χαμόγελο* τοῦ *Πόνου*, κ. *Ἐλικωνιά*; *Παρθένος*, κ. (ΑΚ). *Σκλάβα Πόλι*, κ. (ΒΜ). *Πιεσμένη τῆς Νίκης*, ἀ. (ΠΜ). *Μανόν*, κ. (ΦΚ). *Εὔελπις Νέος*, ἀ. (ΓΤ). *Ἀπόστολος Διαπλάσεως*, ἀ. (ΚΓ). *Ναύτης* τοῦ *Ὑποβρυχίου*, ἀ. (ΠΠ). *Σαρλώ*, ἀ. (ΠΚ). *Φρειδερίκος*, ἀ. (ΔΠ). *Ἀνοικτόκαρδος*, ἀ. (ΠΚ). *Βαρῶνος Πατρῶν*, ἀ. (ΓΜ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Νεαρὸς Ντέτεκτιβ*. ἀ. *Πλανῆτις*, κ. *Ὡραῖον Εὐελπάκι*, κ. *Ἀνεμόνη τῆς Κερκύρας*, κ. *Ἀτρόμητη Σωφραζέτα*, κ. *Γιὰ τὴν Πατρίδα*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: ἡ *Λύρα* τοῦ *Ἀρίονος* (0) μὲ *Φτωχὸ Χαμομηλάκι*, *Ἀστέρα* τοῦ *Βέγα*, *Κεκρυμμένον Θησαυρόν* — ἡ *Κόμη* τοῦ *Μομὰ* (0) μὲ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, *Πανελλήνιον Πόθον*, *Ξανθὴν Ἑλληνοπούλαν*, *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, *Ἀνδρειωμένον Κουραμπιέ*, *Θαλασσοπόρον τῶν Κυκλάδων*, *Ἀλησμόνητον Σῦρον*, *Τρισεύγενην*, *Νοσταλγίαν*—ὁ *Κύκνος* (0) μὲ *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου*, *Δόξαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, *Κόρην τῶν Κυμάτων*, *Ξανθὴν Πριγκιποπούλαν*, *Πειρακτήριον*, *Μυοσωτίδα*, *Γκραζιέλλαν*, *Μυγκέ*, *Ρέμβην*—ὁ *Ἥρως τοῦ Σουλίου* (0) μὲ *Δόξαν τοῦ Κωνσταντίνου*, *Λάτριν τοῦ Βασιλέως*, καὶ μὲ *Ἥρωας*—τὸ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς* (0) μὲ *Ἀγριόπαπιαν*, *Γῆν τῆς Ἑλλάδος*, *Δούκισσαν*—ἡ *Ἑλληνοπούλα* (0) μὲ *Σκλαβωμένην Ἑλληνοπούλαν*, *Μανιατοπούλαν*, *Διαβολάκι τοῦ Ἀχσακείου*, *Ἀνέσπερον Δόξαν*, *Γερμανόπαιδα*.

Ἡ Διάπλασι ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἐμμ. Κ. Βορδ.* (τὸ γράμμα ποῦ λές, δὲν τῶλαβα ἀκόμη·) *Μεσσηνιακὴν Ἀκτὴν* (περιμένω λοιπὸν τὸν Σεπτέμβριον ἀνυπομόνως·) *Ἰω. Πελ.* (λάθος, τὸ ὁποῖον διορθώθη·) *Ν. Ι. Χατζ.* (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις· τώρα ἐκδίδονται ταχυδρ. ἐπιταγαί·) *Ἀθαν. Καψ.* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Γεώργιον Δ. Τσ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· τὸ λιθόχαρτον ἐστάλη τὴν 30 Ἰουνίου·) *Σταμάτην Κ. Δ.* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά· ἡ κυρὰ-*Μάρθα* σᾶς χαιρετᾷ· ναί, αὐτὲς τῆς ἡμέρες κάτι θὰ σᾶς γράψῃ·) *Γλυκεῖαν Αὔραν* (ἐγκάρδια, ὁλόθερμα συλλυπητήρια· ὄχι, δὲν ἔλαβα ἀκόμη·) *Πιεσμένη τῆς Νίκης* (καὶ τὸ πουλάκι μου μοῦ τῶπε, ὅτι ἀφότου ἔγεινες συνδρομητής μου, εἶσαι ἕνα πολὺ καλὸ παιδί. ἔτσι νὰ ἐξακολουθήσῃς·) *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου* (τέτοια ὅσα θέλῃς· ἀλλὰ μὴ δίδῃς σημασίαν· τὰ γράφουν ἐχθροί, χωρὶς νὰ τὰ πιστεύουν κ' οἱ ἴδιοι· ὁ κ. Ξ. γελᾷ· ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Κων. Δ. Ἐλευθ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· εἶνε ἀπὸ τὸ Κιάτον·) *Ἀλκην* (δὲν πταίω ἐγώ· νὰ ἔξαφνα, καὶ ἡ Μαγ. Εἰκόνες ποῦ μοῦ στέλλεις σήμερα, δὲν εἶνε πρὸς δημοσίευσιν·) *Δημ. Μπορδ.* (ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ὑπὸ τοῦ Νόμου καὶ ἡ ἔκδοσις, καὶ ἡ διαφήμισις καὶ ἡ πώλησις παντὸς ἄλλου λαχείου, ἐκτὸς τοῦ ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου·) *Ἥρωα τῆς Θράκης* (στεῖλέ τα διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς·) *Μάκην Λάκην* (ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ λύει ὅλας σου τὰς ἀπορίας· γράψε μου τὴν διεύθυνσίν σου νὰ σοῦ τὸν στείλω·) *Θαλασσοποῦλι* (δὲν τὸ εἶδα! εἰς τὸ ἑξῆς, ἔννοια σου, θὰ δημοσιεύεται μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Ἄθων* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· εἰμπορεῖς βέβαια νὰ πάρῃς καὶ δεύτερον ψευδώνυμον·) *Κόρην τοῦ Μοριᾶ* (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· γράψε πάλι τῆς θείας σου νὰ μοῦ τὰ φέρῃ·) *Ἐγλεζάκι* (ὄχι, ὄχι, μὴ φοβᾶσαι·) *Εὐκλείδην* (βέβαια, σοῦ τὸ ἔχω ἐγκρίνει καὶ πρέπει νὰ τὸ γράψῃς πάντοτε κάτω ἀπὸ τόνομά σου·) *Δαφνοστεφῆ Βασιλέα* (νὰ τὰ στείλῃς διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς·) *Ἔφηβον Ἑρμῆν* (ἀκατάλληλα·) *Δημ. Ν. Β.* (εὐχαριστῶ πολὺ· ἀλλὰ διὰ νὰ λαμβάνῃς μέρος στὴν ἀλληλογραφίαν, πρέπει νὰ γίνῃς συνδρομητής·) *Καρδινάλιον Ρισελιέ* (αὐτὸ σοῦ ἐνεκρίθη εἰς τὸ 24ον φύλλον·) *Δάφνης Στέφανον*, *Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα*, *Πατρίδα τῶν Ἡρώων*, *Γκραζιέλλαν* κτλ. κτλ.

Τιμημένην Ἑλλάδα, *Σπαθὶ τοῦ Διαδόχου*, *Ἥρωα τῆς Γραβιᾶς* (ἔστειλα·)

Νεαρὸν Ντέτεκτιβ, *Φασκαμμιάν*, *Φωτεινὴν Σάντρη* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *3ην Ἰουλίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου — Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης Ὀκτωβρίου.

420. Λεξίγριφος

Ἀπὸ ἕνα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου
Ἂν προσθέσω ἕνα νησί,
Βγαίνει, μ' ἔκπληξι τοῦ λύτου,
Γνωστὴ πόλις γαλλική.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνου

421. Συλλαβόγριφος

Ἐπιφώνημα τὸ πρότον,
Μέλος σου τὸ δεύτερόν μου,
Καὶ θεὸν ἐκ τῶν ἀρχαίων
Θὰ ἰδῇς στὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἱππότου

422. Στοιχειόγριφος

Ρωμαίου Αὐτοκράτορος;
Ἡ μέση ἂν σβυσθῇ,
Εἰς τὴν Ρωσσίαν ποταμὸς
Μεγάλος θὰ φανῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κουκλίτσας

423. Ἀναγραμματισμός

Λουλοῦδι μυρωδάτο
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Πόντου
Μιὰ πόλι θὰ παντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐλευθ. Κ. Βατιματέλλα

424. Ζῆτα

\+ + + + + + = Ρωμαῖος; στρατηγός;
* * * * + * = Νῆσος τῆς Μεσογείου.
* * * + * * = Ἤπειρος;
* * + * * * = Κράτος βαλκανικόν.
* + * * * * = Θάλασσα.
\+ + + + + + = Εὐαγγελιστής.

Ἡ διεγωνίως Ρωμαῖος στρατηγός, ὕπατος.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἐγγλεζάκι

425. Λογοπαίγνιον

Ποιὸ γράμμα φοιτᾶτε;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι

426. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Χώρα τῆς Ἀφρικῆς.
2 5 5 7 8 = Ζῶον
3 1 2 7 8 = Ρωμαῖος.
4 5 1 6 7 8 = Τίτλος ἄρχοντος Ρωμ.
5 1 3 2 8 = Συλλαμβάνει.
6 7 5 7 8 = Κάθε μέρος.
7 4 1 2 = Ἐπιφώνημα.
8 2 3 1 = Ἐπίρρημα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παφρίδος

427. Μεσοστιχίς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν πόλιν τῆς Χαλκιδικῆς, ἱστορικήν:

1, Μετεωρολογικὸν φαινόμενον. 2, Κερπὸς γλυκύς. 3, Ἀρχαία περσικὴ πόλις. 4, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 5, Μεγάλο πήλινον δοχεῖον 6, Ἐπίρρημα χρόνου. 7, Αἴσθημα κακόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Κελαιδῆ

428. Φωνηεντόλιπον

πς - θ,τ - σκτφε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑακίνθου

429. Γρῖφος

σι σι ἔλη
σι σι σι ἔλη
Ἡ σι σι σι εἶνε ἔλη πολ' ἔλη νίκη!
σι σισι ἔλη
σι σι ἔλη

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τιμῆς τῆς Πατρίδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—88]

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ, Σύλλογος ἡ «Γαλλία» μετωνομάσθη ὁ «Βενιζέλος». Ζητήσατε ὅρους. Πρόεδρος ἐξελέγη : ***ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΕΡΔΕΣΗΣ.*** Ταμίας: Νέα Ἑλλάς. Ἐγγραφῆτε πάντες μέλη. Ὑποσχόμεθα πάσι θέσεις. Συνδρομὴ μηνιαία λ. 20. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Κέρδος 20 %. Διορίζεται ἀντιπρόσωπος Σπάρτης; ὁ ***Ὑπερασπιστὴς τῆς Σπάρτης.*** Ἐπίσης ζητοῦνται πράκτορες μὲ κέρδος 20 %. Ζητήσατε πληροφορίας:—Δημήτριον Μπερδέσην, Περικλέους 44, Πειραιᾶ.

[ΙΖ'—89]

ΕΡΩΤΗΣΗ Δ'.

Τί γνώμη ἔχετε γιὰ κεῖνον ποῦ δὲν ἐργάζεται; Ἀπαντήσεις δέχομαι ὡς τὴν 3 Αὐγούστου. Poste Restante, Ἀθήνα.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

[ΙΖ'—90]

Ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα,

Ὅσοι πάρετε «***ΣΤΑΘΗ***» θὰ συναντήσετε εἰς Σελίδα 48 τὴν λέξιν Ηόσον ἀντὶ Πόσον. Τὸ τυπογραφικὸ αὐτὸ λάθος μοῦ θύμισε ἕνα ἄλλο καὶ σᾶς τὸ γράφω νὰ γελάσετε.

Ἕνας ποιητὴς τύπωνε συλλογὴν ποιημάτων του μὲ τὸν τίτλον ΠΟΝΟΥ ΚΡΑΥΓΗ. Ὅταν ἔμαθε ὅτι ἦσαν ἕτοιμα καὶ πῆγε νὰ τὰ πάρῃ, εἶδε ὅτι κατὰ λάθος ἀντὶ Π βάλανε Η, καὶ τὰ ποιήματά του ἦσαν τυπωμένα Η ΟΝΟΥ ΚΡΑΥΓΗ.

Πειραιεύς; ***Ἀλ. Σ. Οἰκονομίδης***

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 28 Ἰουν.—4 Ἰουλίου.

ΑΘΗΝΩΝ : Κ. Π. Πετρίδης, Παιδική Χαρά, Ηλ. Ν. Βουτέρης, Α. Γαρᾶς, Ν. Ι. Συφάκης, Εὐαγ. Γ. Παρασκευόπουλος, Τιμὴ τῆς Πατρίδος, Γ. Ε. Μαυρογιάννης, Σ. Ι. Γορδάτος, Φρειδερίκος, Ἀντζὲλ Γεωργεβίτς, Ν. Δ. Τουφεξιάδης, Κάτη Μελισσινοῦ, Ἰωαν. Δημητρίου, Ἀνθ. Δ. Παπακωνσταντίνου, Ν. Μ Βαλερῆς, Κ. Ν. Καλλίνικος, Μέλλον Πρωθυπουργός.

ΑΥΛΩΝΑΡΙΟΥ : Ν. Π. Ἐμμανουηλίδης,

ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Ν. Γ. Φωτιάς,

ΚΟΣΜΑ : Σταμ. Χ. Μανώλιας, Κ. Θ. Χαλκιᾶς, Π. Γ. Ρόρης,

ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Στ. Κ. Δελακώτσος,

ΟΛΗΣΣΟΥ : Ἥρως τῶν Βαλκανίων,

ΠΑΤΡΩΝ : Βασιλικὴ Π. Μόσχου, Βιλελμίνη Θ. Παπαπολυχρονίου, Δελῆς, Ἀχ. Πλατυμέσης, Βάσσω Μ. Φραγγοπούλου, Π. Μελᾶς, Ἀνθὴ Ἀρ. Μεσσηνέζη, Λ. Μομφεράτος, Ὀφ. Α. Βεντούζη, Λ. Τσικλητήρα, Τζούλια Τσικλητήρα, Τζων. Τσικλητρᾶς, Μ. Τσικλητήρας, Εὐγενία Ν. Βουρλούμη.

ΠΟΥΛΙΑΣ ; Ἀν. Ι. Τσακόγιαννης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Π. Κ. Κοῦρταλης, Γ. Ι. Πολίτης, Φ. Σ. Παραμερίτης, Εὐστ. Γ. Νεσορίδης, Δ. Ι. Μαροῦτσος, Ἀσπασία Α. Καραβία κι' ἕνας ἄλλος μαζί της χωρὶς ὑπογραφήν.

ΣΠΑΡΤΗΣ : Ἀφ. Γ. Μαντόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Χαλκιδιωτάκι, Μαρίνα Δράκου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: Α. ΓΑΡΑΣ ἐν Ἀθήναις καὶ ΤΖΟΥΛΙΑ ΤΣΙΚΛΗΤΗΡΑ ἐν Πάτραις (ἧς περιμένω τὴν διεύθυνσιν), οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Αὐγούστου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησία . . . . δρ. 8.—	Ἐτησία . . φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . . » 4,50	Ἑξάμηνος . » » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος *Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἰουλίου 1917* *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 33*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'. (Συνέχεια)

Ὡς τὴν ἄλλη μέρα, τὸ σιρόπι εἶχε κρυώσῃ, εἶχε πήξῃ, εἶχε γίνῃ στερεό. Ἀπὸ τὰ καλούπια ἐκεῖνα βγῆκε ἔτσι ζάχαρι ἀληθινή. Ἦταν λιγάκι κοκκινωπή, ἀλλὰ σχεδὸν διαφανής, κ' εἶχε γεῦσι ἐξαίρετη.

Τὸ κρύο ἐξακολούθησε ὡς τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου κι' οἱ φυλακισμένοι στὸ Γρανίτινο Παλάτι ἄρχισαν νὰ στενοχωριοῦνται. Σχεδὸν κάθε-μέρα ἐδοκίμαζαν νὰ βγοῦν, νὰ κάμουν λίγο περίπατο, ἀλλ' ἀναγκάζοντο νὰ γυρίζουν γρήγορα στὴ φωτιά τους, ξυλιασμένοι.

Στὸ Γρανίτινο Παλάτι, ἐξακολουθοῦσαν νὰ συμπληρώνουν τὴν ἐπίπλωσι, ἀκόμη καὶ μὲ πράγματα περιττά. Γιατὶ ἔπρεπε νὰ σκοτώσουν τὸν καιρὸ τους. Ἐδούλευαν καὶ συνομιλοῦσαν. Ὁ Κύρος Σμὶθ ἐδίδασκε τοὺς συντρόφους του πολλὰ πράγματα καὶ τοὺς ἐξηγοῦσε προπάντων τὴς πρακτικὲς ἐφαρμογὲς τῆς ἐπιστήμης. Δυστυχῶς οἱ ἄποικοι δὲν εἶχαν στὴ διάθεσί τους βιβλία. Ἀλλὰ ὁ μηχανικὸς ἦταν ἕνα βιβλίο πάντα πρόθυμο, πάντ' ἀνοικτὸ στὴ σελίδα ποῦ ἐχρειάζετο καθένας, ἕνα ζωντανὸ βιβλίο ποῦ τοὺς ἔλυνε ὅλα τὰ προβλήματα, τὴς ἀπορίες, καὶ ποῦ τὸ φυλλομετροῦσαν συχνά. Ἔτσι περνοῦσε ὁ καιρός. Οἱ γενναῖοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι δὲν ἐφαίνοντο νάνησυχοῦν πολὺ γιὰ τὸ μέλλον.

Μόνο ποῦ ἐβιάζοντο, ἀνυπομονοῦσαν τώρα νὰ τελειώσῃ πιὰ τὸ κλείσιμό τους. Δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα, ἂν ὄχι νὰ ἔλθῃ τὸ καλοκαίρι, τουλάχιστο νὰ παύσῃ ἡ μεγάλη κακοκαιρία, τὸ ἀνυπόφορο ἐκεῖνο κρύο. Ἂν ἦταν ντυμένοι κάπως καλλίτερα, θὰ μποροῦσαν ἴσως νὰ τὸ ἀψηφοῦν κ' ἔξω. Ἀλλὰ μὲ τὰ σχετικῶς ψιλὰ ἐκεῖνα ροῦχα, χωρὶς κάπες, χωρὶς γοῦνες, δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν οὔτ' ἐκδρομές, οὔτε κυνήγια. Κρῖμα, γιατὶ μ' αὐτὸν τὸν καιρό, τί δὲν θὰ εὕρισκαν καὶ ζτοὺς ἀμμόλοφους, καὶ στὸ δάσος, καὶ στὸ βάλτο! Τετράποδο καὶ πουλιά, θάταν πιὸ εὔκολο νὰ τὰ πλησιάζουν καὶ τὸ κυνῆγί τους θάταν ἄφθονο βέβαια. Ἀλλὰ ὁ Κύρος Σμὶθ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ κανένας τὴν ὑγεία του. Κι' οἱ ἄποικοι τὸν ἄκουγαν καὶ περίμεναν μὲ ὑπομονή.

Νὰ ποῦμε ὅμως τὴν ἀλήθεια, ὄχι ὅλοι. Κ' ὕστερα ἀπὸ τὸν Πέγκροφ, ἐκεῖνος ποῦ ἀνυπομονοῦσε περισσότερο νὰ ἐλευθερωθῇ, ἦταν ὁ Τόπ. Ὁ πιστὸς σκύλος εὕρισκε πολὺ στενόχωρο τὸ Γρανίτινο Παλάτι. Τριγύριζε ἀπὸ κάμαρα σὲ κάμαρα κ' ἔδειχνε μὲ χίλιους τρόπους τὴν ἀνία καὶ τὴ στενοχώρια του.

Ὁ Κύρος Σμὶθ πολλὲς φορὲς παρατήρησε, ὅτι ὅταν ὁ σκύλος ἐπλησίαζε τὸ σκοτεινὸ ἐκεῖνο πηγάδι ποῦ συγκοινωνοῦσε μὲ τὴ θάλασσα καὶ ποῦ τὸ στόμα του ἦταν τώρα μέσα στὴν ἀποθήκη, ἐγρύλλιζε κ' ἐγαύγιζε παράξενα. Ἔτσι γαυγίζοντας, τριγύριζε ἐκείνη τὴν τρύπα ποῦ ἦταν σκεπασμένη μ' ἕνα σκέπασμα σανιδένιο. Κάποτε μάλιστα προσπαθοῦσε νὰ χώσῃ τὰ πόδια του κάτω ἀπ' τὸ σκέπασμα αὐτό, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὸ σηκώσῃ καὶ νὰ ἰδῇ τί εἶνε μέσα στὸ πηγάδι. Κ' ἐπειδὴ δὲν τὸ κατώρθωνε, ἐγαύγιζε μ' ἄλλο τρόπο, ποῦ μαρτυροῦσε φόβο μαζὶ κι' ἀνησυχία.

Ὁ μηχανικός, ποῦ τὸν ἔβλεπε, ἀποροῦσε. Τί ὑπῆρχε λοιπὸν μέσα 's ἐκεῖνο τὸ πηγάδι, 's ἐκεῖνο τὸ βάραθρο, γιὰ νὰ ἐξερεθίζῃ σὲ τόσο βαθμὸ τὸ ἔνστικτο τοῦ ζώου; Τὸ πηγάδι ἔφθανε στὴ θάλασσα, αὐτὸ ἦταν βέβαιο. Ἀλλὰ μὴν εἶχε τίποτε διακλαδώσεις κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος τῆς νήσου; Μὴ

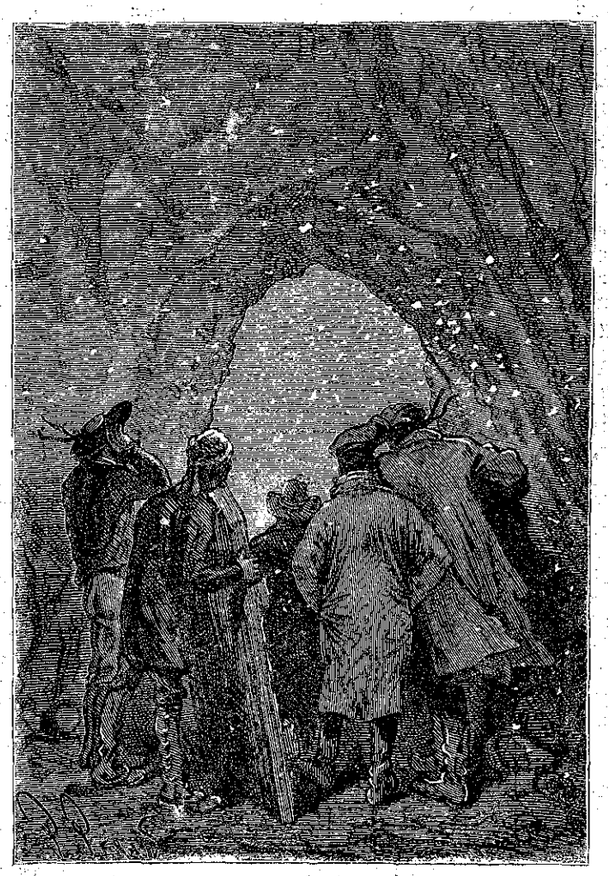

«Τὸ χιόνι ἔπεφτε ἄφθονο...» (Σελ. 253, στ. γ'.)

συγκοινωνοῦσε μὲ τίποτε ἄλλες κοιλότητες, ὑπόγειες σπηλιές; Μὴν ἔβγαινε κάπου - κάπου κανένα θαλασσινὸ τέρας νἀναπνεύσῃ στὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ πηγαδιοῦ;

Ὁ μηχανικὸς ἔκανε τῆς πιὸ παράδοξες εἰκασίες, ἀλλὰ δὲν ἤξερε σὲ ποιὰ νὰ σταματήσῃ. Καμμιὰ φορὰ ἐμάλωνε τὸν ἑαυτό του ποῦ ἀφίνετο νὰ παρασύρεται στὴ σφαῖρα τοῦ παραδόξου, τοῦ ὑπερφυσικοῦ, θετικὸς ἄνθρωπος αὐτός, ἐπιστήμων, μετρημένος. Ἀλλὰ κι' ὁ Τὸπ ἦταν σκυλί... θετικό. Δὲν ἔμοιαζε μὲ κάτι ἄλλους, ποῦ χάνουν τὸν καιρό τους μὲ τὸ νὰ γαυγίζουν τὸ φεγγάρι. Πῶς λοιπὸν ἕνα τέτοιο σκυλὶ ἐγίνετο ἄνω - κάτω, ἄμα ἐζύγωνε στὸ πηγάδι; Γιατὶ ἐπέμενε τόσο νὰ ἐρευνᾷ τὴν ἄβυσσο ἐκείνη μὲ τὴν ὄσφρησι καὶ μὲ τὴν ἀκοή του; Θὰ πῇ ὅτι κάτι ἦταν ἐκεῖ - μέσα, θετικό, πραγματικό, βέβαιο. Αὐτὸ ὁ Κύρος Σμὶθ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀρνηθῇ. Ἀλλοιώτικα ὁ τρόπος τοῦ φρονίμου σκύλου θὰ ἦταν ἀνεξήγητος.

Ὁπωσδήποτε, ὁ μηχανικὸς δὲν ἔλεγε τίποτα ἀπ' ὅσα ἐσκέπτετο γιὰ τὸ πηγάδι, παρὰ μόνον στὸν Γεδεὼν Σπίλεττ. Τοῦ ἐφαίνετο περιττὸ νἀνησυχήσῃ καὶ τοὺς ἄλλους, ποῦ θὰ τὸν ρωτοῦσαν καὶ δὲν θὰ εἶχε νὰ τοὺς πῇ τίποτα ὡρισμένο.

Ἐπιτέλους τὸ κρύο ἔπεσε. Τῆς τελευταῖες ἡμέρες ἔγειναν βροχές, χιονοθύελλες, ἀνεμοστρόβιλοι, ἀλλὰ δὲν ἐβάσταξαν πολύ. Οἱ πάγοι ἔσπασαν, τὰ χιόνια ἔλυωσαν· ἡ ἀκρογιαλιά, τὸ ὀροπέδιο, ἡ ὄχθες τῆς Εὐχαριστίας, τὸ δάσος, ξεσκεπάσθηκαν. Ὁ ἐρχομὸς αὐτὸς τῆς ἀνοίξεως ἀναζωογόνησε τοὺς κατοίκους τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ, ποῦ δὲν ἔμεναν πιὰ μέσα, παρὰ ὅσο γιὰ νὰ τρώγουν καὶ νὰ κοιμοῦνται.

Ἐκυνήγησαν πολὺ τῆς πρῶτες ἡμέρες τοῦ Σεπτεμβρίου. Ὁ Πέγκροφ δὲν ἔπαυε νὰ ζητῇ ἀπὸ τὸν μηχανικὸ τὰ τουφέκια, ποῦ, καθὼς ἰσχυρίζετο, τοὺς εἶχε ὑποσχεθῇ. Ἀλλὰ ὁ Κύρος Σμίθ, γνωρίζων ὅτι χωρὶς τὰ καταλληλα ἐργαλεῖα, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ γίνῃ τουφέκι τῆς προκοπῆς, ἐξέφευγε πάντα κι' ἀνέβαλλε τὴν κατασευή γι' ἀργότερα. Ἐπρόσθετε μάλιστα, ὅτ ὁ Χάρμπερτ κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ εἶχαν γίνῃ τοξότες ἐπιτήδειοι, ὅτι μὲ τὰ βέλη τους ἐσκότωναν καγγαροῦδες, κουνέλια, ἀγριόχοιρους, ἀγριόπαπιες, ἀγριοπερίστερα, μπεκατσόνια, κάθε λογῆς κυνήγι, τριχωτὸ ἢ πτερωτό, κ' ἑπομένως ὅτι μποροῦσαν να περιμένουν. Ἀλλὰ ὁ πεισματάρης θαλασσινὸς δὲν τἄκουγε αὐτὰ κ' ἐξακολουθοῦσε νὰ γυρεύῃ τουφέκι. Οὔτε θὰ ἡσύχαζε, φαίνεται, ἂν ὁ μηχανικὸς δὲν ἐξεπλήρωνε τὴν ἐπιθυμία του. Ἄλλως τε τὴν ὑποστήριζε κι' ὁ Σπίλεττ.

— Ἂν πραγματικῶς, ἔλεγε, τὸ νησί μας ἔχῃ καὶ θηρία, θὰ ὑποχρεωθοῦμε ἴσως μιὰ μέρα νὰ τὰ κυνηγήσουμε καὶ νὰ τὰ ἐξοντώσουμε. Καὶ μὲ βέλη, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Χρειάζονται τουφέκια!

Πρὸς τὸ παρόν, ὁ Κύρος Σμίθ, ἀντὶ τουφέκια, ἐσκέπτετο νὰ κάμῃ ροῦχα. Μ' ἐκεῖνα ποῦ φοροῦσαν, οἱ ἄποικοι ἐπέρασαν τὸν πρῶτο χειμῶνα, ἄλλα δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ περάσουν καὶ τὸν δεύτερο. Ἔπρεπε νὰ προμηθευθοῦν μὲ κάθε θυσία δέρματα σαρκοβόρων καὶ μαλλιὰ μηρυκαστικῶν· κ' ἐπειδὴ τὰ πρόβατα δὲν ἔλειπαν, ἐσκέφθηκαν πῶς μποροῦσαν νὰ σχηματίσουν ἕνα κοπάδι καὶ νὰ τὸ τρέφουν γιὰ τῆς ἀνάγκες τῆς ἀποικίας. Ἕνα μανδρὶ γιὰ τὰ κατοικίδια ζῶα, μιὰ αὐλὴ γιὰ τὰ πουλιά, ἕνα εἶδος κτηνοτροφείου, ἔπρεπε νὰ ἱδρυθῇ σὲ κάποιο μέρος τοῦ νησιοῦ κι' αὐτὰ τὰ σπουδαῖα σχέδια θὰ ἐκτελοῦσαν τώρα τὸ καλοκαῖρι.

Μ' αὐτὸ τὸ σκοπό, ἔπρεπε πρῶτα νὰ ἐξερευνήσουν τἄγνωστα μέρη τῆς Λίγκολν καὶ νὰ βροῦν τὸ καταλληλότερο γιὰ τὰ μέλλοντα ἱδρύματα. Ἀνεξερεύνητα ἀκόμα ἦταν ὅλα ἐκεῖνα τὰ μεγαλοπρεπῆ δάση ποῦ ἁπλώνουνταν ἀπὸ τὴ δεξιὰ ὄχθη τῆς Εὐχαριστίας ἕως τὴν μακρυνὴ ἄκρη τῆς χερσονήσου Σερπαντίνας, καθὼς καὶ ὅλη ἡ δυτικὴ ἀκτή. Ἀλλὰ ἔπρεπε πρῶτα νὰ στρώσουν οἱ καιροί, ὥστε ἡ μεγάλη ἐξερεύνησις δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ, ἂν δὲν περνοῦσε τουλάχιστον ἕνας μῆνας.

Ἐπερίμεναν λοιπὸν μὲ κάποια ἀνυπομονησία τὸ καλοκαῖρι, ὅταν συνέβη κάτι τί, ἕνα περίεργο πρᾶγμα, ποῦ ἐμεγάλωσε τὴν ἀνυπομονησία τῶν ἀποίκων καὶ τὴν ἐπιθυμία ποῦ εἶχαν νὰ ἐπισκεφθοῦν, νὰ γνωρίσουν ἀπὸ κοντὰ ὅλο τους τὸ βασίλειο.

Αὐτὸ ἔγεινε στῆς 24 Ὀκτωβρίου. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Πέγκροφ ἐπῆγε, κατὰ τὴν συνήθειά του, νὰ ἴδῃ τῆς παγίδες του, ποὺ τῆς εἶχε πάντα ἕτοιμες κι' ὅπως ἐχρειάζετο δολωμένες, γιὰ νὰ πιάνουν.

Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτές, βρῆκε τρία ζῶα, ποῦ μὲ μεγάλη χαρὰ θὰ τα ὑποδέχουνταν ὁ Νὰβ στὴν κουζίνα του. Ἦταν τρία ἀγριογούρουνα, δηλαδὴ μιὰ μητέρα μὲ τὰ δυό της παιδιά.

Ὁ Πέγκροφ ἐγύρισε λοιπὸν στὸ Γρανίτινο Παλάτι κατενθουσιασμένος μὲ τὸ εὕρημά του, ποῦ τὸ ἐξεθείασε πολύ, ὅπως δὰ ἔκανε πάντα ὁ ἀγαθὸς νἀύτης γιὰ κάθε τι ποῦ εὕρισκε ἢ ποῦ ἔπιανε, προπάντων φαγώσιμο.

— Ἆ, σήμερα θὰ γλεντήσουμε, κύριε Σμίθ! ἐφώναξε· θὰ φᾶμε καὶ θὰ πιοῦμε σὰν τὸν Πάπα! Καὶ σεῖς, κύριε Σπίλεττ, καὶ σεῖς θὰ εὐχαριστηθῆτε πολύ. Γιατὶ θὰ φᾶτε πρᾶμμα!

— Θὰ φάω πρᾶμμα, τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Γεδεών, μά τί πρᾶμμα;

— Γουρουνάκι τοῦ γάλατος, κύριε Σπίλεττ!

— Γουρουνάκι; Χαρά στο!..

— Πῶς; δὲν σᾶς ἀρέσει;

— Μᾶρέσει. Ἀλλ' ἂν σᾶκουγε κανένας, καϊμένε Πέγκροφ, θὰ ἐνόμιζε πῶς μᾶς φέρνεις τουλάχιστο φασιανὸ ἢ πέρδικα μὲ τρουφφες!

Ὁ Πέγκροφ πειράχτηκε, γιατὶ δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου νὰ ὑποβιβάζουν τὸ κυνηγί του καί... τὸ γουστό του.

— Μά τί λέτε, κύριε Σπίλεττ; ἐφώναξε. Ἐφτὰ μῆνες ποῦ ἔχουμε τώρα στὸ νησί, εἴδατε ποτέ σας τίποτα καλλίτερο; Γουρουνάκι τοῦ γάλατος. Καὶ δυὸ μάλιστα. Μ' ἀξίζουν ὅ,τι πῆτε!

— Ἀξίζουν, μὰ ὄχι πάλι ὅσο ἐκεῖνα ποῦ εἶπα. Ὑπάρχουν, βλέπεις, ἀγαπητὲ Πέγκροφ, καὶ πολὺ ὡραιότερα πράμματα ἀπὸ τὸ σημερινό σου εὕρημα!

— Καὶ ὅμως, κύριε Σπίλεττ, θὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν ὑπάρχουν. Ὅπως μάλιστα θὰ τὰ μαγειρέψῃ ὁ Νάβ. Γιατὶ ἐγὼ θὰ τοῦ δείξω.

Κ' ἐπρόσθεσε:

— Ἔλα, ἀρχιμάγειρε, πᾶμε! Μαζὶ θὰ μαγειρέψουμε σήμερα. Κι' ἂν δὲν τοὺς κάμουμε νὰ γλύφουν καὶ τὰ δάκτυλά τους...

— Μ' αὐτὸ γίνεται πάντα, εἶπε ὁ Χάρμπερτ, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε πετσέτες!..

— Ἔ, σήμερα θὰ γίνῃ ἐξαιρετικῶς!

Κι' ὁ ναύτης, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Νάβ, πέρασε στὴν κουζίνα κι' ἄρχισε τὴν πολύπλοκη ἐργασία τῆς προετοιμασίας τῶν χοιριδίων.

Τοὺς ἄφισαν ἡσυχους, νὰ κάμουν ὅπως ἤξεραν. Καὶ πραγματικῶς, ἑτοίμασαν ἕνα γεῦμα πρώτης τάξεως: σούπα ἀπὸ καγκαρού, τὰ γουρουνόπουλα ψητά, ἕνα ζαμπόνι καπνιστό, κουκουνάρια μὲ ζάχαρι, τσάϊ Ὀσβέγκο. Τελοσπάντων, ὅ,τι καλλίτερο εἶχαν.

Στὲς πέντε, τὸ τραπέζι στρώθηκε στὴ σάλα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ. Ἡ σούπα ἄχνιζε στὴ μέση. Τοὺς ἄρεσε ὑπερβολικά.

Καὶ ἦλθε ἡ σειρὰ τῶν περιφήμων χοιριδίων. Ὁ ἴδιος ὁ Πέγκροφ τὰ ἔκοψε κ' ἐμοίρασε 's ὅλους κάτι κομμάτια πελώρια.

Κ' ἦταν πραγματικῶς ἔξοχα, μαλακὰ σὰν τὸ σύκο, νόστιμα, εὐωδιασμένα. Κι' ὁ ἴδιος ὁ Σπίλεττ ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ὁ Πέγκροφ «σὰ νὰ εἶχε δίκηο...»

Ἔξαφνα, ἐνῷ ὁ ναύτης κατεβρόχθιζε τὸ κομμάτι του μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη εὐχαρίστησι, τὸν ἄκουσαν νὰ βγάζῃ μιὰ κραυγὴ καὶ νὰ προφέρῃ μιὰ βλασφημία.

— Τί ἔπαθες; ρώτησε ὁ Κύρος Σμίθ.

— Τί χειρότερο νὰ πάθω; ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης. Ἔσπασα ἕνα μου δόντι!

— Μπᾶ; εἶχε καμμιὰ πετρίτσα τὸ γουρουνάκι σου; ἀπόρησε ὁ Σπίλεττ.

— Ἔτσι φαίνεται, ὑπέλαβε ὁ ναύτης.

Κ' ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα του τὸ σκληρὸ ἐκεῖνο πραγματάκι ποῦ τοῦ εἶχε σπάσῃ τὸ δόντι.

Ἀλλὰ δὲν ἦταν πετραδάκι.

Ἦταν ἕνα μολυβένιο σφαιρίδιο. Ἕνα σκάγι!

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΔΥΟ ΓΛΩΣΣΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

Π' ὅσα εἴπαμε προχθές, ὅτοι δὲν ἔχετε ἰδέα τοῦ γλωσσικοῦ, ὅπως λένε ζητήματος, θὰ σᾶς γεννήθηκαν πολλὲς ἀπορίες. Καὶ πρῶτα - πρῶτα, ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ καθαρεύουσα γλῶσσα καὶ ποιὰ ἡ δημοτική; Καὶ γιατὶ προτιμοῦμε τόσο τὴ δεύτερη, ὥστε νὰ μᾶς χαροποιῇ ἡ εἰσαγωγή της στὰ Σχολεῖα, σὰν ἕνα ἐθνικὸ εὐτύχημα; Ἀλλὰ τὲς ἀπορίες θὰ παντήσω σήμερα, ὅσο μπορῶ συντομώτερα.

Τὸ Ἑλληνικὸ Ἔθνος, ἀγαπητοί μου, ὅπως γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος, εἶνε εὐγενικό, παληὸ κ' ἔνδοξο, ὅσο κανένα ἀπ' ὅσα ζοῦν σήμερα στὴ γῆ. Αὐτὸ εἶνε βέβαια μεγάλο καλό. Ἀλλ' ἄμα δὲν ξέρῃ κανεὶς νὰ τὸ μεταχειρισθῇ, καταντᾷ μεγάλο κακό, δυστύχημα. Καὶ τέτοιο ἐπῆγε νὰ καταντήσῃ ἀπὸ μιὰ «ἀρχαιομανία» ποῦ εἶχε πιάσῃ τοὺς Ρωμηούς, τὴν ἐποχὴ ἀπάνω-κάτω ποῦ ἐλευθερώθηκαν ἀπὸ τὸν Τοῦρκο ἢ λίγο προτήτερα. Μιὰ ἀπὸ τὲς ἐκδηλώσεις αὐτῆς τῆς μανίας, ἦταν κ' ἡ γλῶσσα. Τὸ Ἔθνος, ἀφοῦ πέρασαν τόσοι αἰῶνες, δὲν μιλοῦσε καὶ δὲν καταλάβαινε πιὰ τὴ γλῶσσα τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Ξενοφῶντος. Ὁ παῖς εἶχε γίνῃ παιδί· τὸ ὕδωρ, νερό· ἡ κτείς, χτένι· τὸ οὖς, αὐτί· ἡ ρίς, μύτη· τὸ ὄμμα, μάτι καὶ πάει λέωντας. Κ' ἐκτὸς ἀπὸ τὴς ἑλληνικὲς λέξεις ποῦ ἄλλαξαν, χιλιάδες ἄλλες, ξένες, καινούργιες, εἶχαν μπῆ στὴν κοινὴ γλῶσσα ἀπὸ τὴ ρωμαϊκή, τὴ φράγκικη ἢ τούρκικη κατάκτησι, ἀπὸ τὴν ἀλβανικὴ ἢ σλαυϊκὴ ἐπιδρομὴ κι' ἀπὸ τὴν ἐπιμιξία μὲ τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης. Πόρτα, σκάλα, τζάμι, γαϊδοῦρι, σπίτι, βάρκα, μπιλλιάρδο, μενεξές, κτλ. κτλ. εἶνε λέξεις ξένες.

Τί ἐσκέφθηκαν λοιπὸν οἱ δάσκαλοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου: Ἐπειδὴ ἦταν ἀδύνατο νὰ ξαναφέρουν διαμιᾶς τὴ γλῶσσα τοῦ Ὁμήρου καὶ τοῦ Ξενοφῶντος,— ποῦ αὐτοὶ τὴν ἔγραφαν καὶ κάποτε τὴ μιλοῦσαν μεταξύ τους,—ἐδοκίμασαν νὰ τὴν ξαναφέρουν σιγά - σιγά. Νὰ γράφουν δηλαδὴ γιὰ τὸν λαὸ τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καθαρισμένη ὅσο μποροῦσε ἀπὸ τὰ ξένα βάρβαρα στοιχεῖα καὶ—ὅπως τἄλεγαν,—ἀπὸ τὰ ἴχνη τῆς δουλείας. Τὴν ἐκαθάριζαν λοιπόν, τὴ διόρθωναν, καὶ γι' αὐτὸ τὴν ὠνόμασαν καθαρεύουσα. Ἂς ἰδοῦμε τώρα λίγο αὐτὸ τὸν καθαρισμό: Παραδείγματος χάρι, τὸ σπίτι τοῦ σπιτιοῦ. Δὲν τοὺς ἄρεσε. Καὶ τὸ ἔκαμαν τὸ ὀσπίτιον τοῦ ὀσπιτίου. Ἔπειτα— «σιγά - σιγὰ» εἴπαμε,— τὸ ὀσπίτιον ἀντικαταστάθηκε μὲ τὸ «ἀκραιφνῶς ἑλληνικὸν» οἶκος καὶ οἰκία. Ἔτσι τὸ ψωμὶ ἔγεινε ψωμίον καὶ ἄρτος· τὸ μάτι, ὀμμάτιον, ὄμμα καὶ ὀφθαλμός· τὸ ψάρι, ὀψάριον καὶ ἰχθύς· τὸ μπαίνω, ἐμβαίνω καὶ εἰσέρχομαι· τὸ βγαίνω, ἐκβαίνω καὶ ἐξέρχομαι. κτλ. κτλ. Ἔτσι ἐμόρφωναν, δηλαδὴ κατέστρεφαν, τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ μὲ τάσι πάντα πρὸς τὴν ἀρχαία, μὲ σκοπὸ νὰ ξανακάμουν τὸν Ρωμηὸ τοῦ ΙΘ' ἢ τοῦ Κ' αἰῶνος νὰ μιλήσῃ σὰν ἕνας ἀρχαῖος Ἀθηναῖος! Ἔφθασαν νὰ μὴν ὑποφέρουν ἀκόμα οὔτε τὸ νὰ οὔτε τὸ θά· καὶ νὰ χώνουν στὴν καθαρεύουσά τους ἀπαρέμφατα καὶ μονολεκτικοὺς μέλλοντας: τί ποιήσω, ἀντὶ τί θὰ κάμω, καὶ θέλω εἰπεῖν, ἀντὶ θέλω νὰ πῶ.

Ἔ, δὲν ἐπερίμεναν οἱ δάσκαλοι τὸ ἀποτέλεσμα ποῦ μποροῦσε νὰ ἔχῃ αὐτὸ τὸ τρελλὸ σύστημα! Γιατὶ ἂν μποροῦσαν νὰ τὸ προβλέψουν, βεβαιότατα θὰ τὸ ἄριναν μὲ τρόμο καὶ μὲ φρίκη: Ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, ὁ δυστυχὴς Ρωμηὸς ἔγεινε δίγλωσσος. Εἶχε δυὸ γλῶσσες: μιὰ ποῦ μάθαινε πρακτικὰ στὸ σπίτι του καὶ τὴ μιλοῦσε πάντα, καὶ μιὰ ἄλλη, ποῦ τὴ μάθαινε στὸ σχολειό, τὴν ἔγραφε καὶ δὲν τὴ μιλοῦσε ποτέ. Ἀλλὰ διγλωσσία θὰ πῇ ἀγλωσσία. Γιὰ νὰ ἔχῃ δυὸ γλῶσσες ὁ Ρωμηός, δὲν εἶχε γλῶσσα ποῦ νὰ τοῦ χρησιμεύῃ, ὅπως χρησιμεύουν ἡ γλῶσσες στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Τὴ μητρική του, τὴ δημοτική; δὲν τὴν καλλιεργοῦσε, δὲν τὴν ἔγραφε, δὲν τὴν ἐσποδαῖζε, δὲν τὴν ἔκανε νὰ προοδεύῃ, νὰ πλουτίζεται. Ἦταν κι' αὐτὴ μιὰ γλῶσσα σχεδὸν ἄχρηστη, καλὴ μόνο γιὰ τὴν κοινὴ συνομιλία, τὴν οἰκιακὴ καί, τὸ πολὺ-πολύ, γιὰ τἀπλᾶ τραγούδια τοῦ πόνου καὶ τῆς χαρᾶς. Τὴν καθαρεύουσα; Δὲν τὴν καταλάβαινε, ἐκτὸς ἂν ἔτρωγε τὴ ζωή του γιὰ νὰ τὴ σπουδάσῃ. Ἐφτὰ-ὀχτὼ χρόνια, καὶ δὲν τοῦ ἔφθαναν. Τὴν ἔγραφε πάντα μὲ λάθη καί, γιὰ νὰ διαβάσῃ ἕνα βιβλίο, ἤθελε πολλὲς φορὲς λεξικό. Μὰ ἡ γλῶσσα δὲν εἶνε σκοπός, εἶνε ὄργανο. Κι' ὅταν, γιὰ νὰ μάθῃ κανεὶς τέλεια μιὰ γλῶσσα, θέλῃ ὅλη του τὴ ζωή. ἂς πάῃ κ' ἡ γλῶσσα καὶ τὸ καλό της.

Ἀλλὰ τὸ χειρότερο, τὸ ὀλεθριώτερο ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ ἑξῆς; Μὲ τὴν καθαρεύουσα δὲν μποροῦσαμε νἄχουμε φιλολογία. Καὶ χωρὶς φιλολογία, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ Ἔθνος πολιτισμένο. Θὰ πῆτε: καὶ δὲν γράφουνταν ἕνα σωρὸ πράγματα στὴν καθαρεύουσα; Ναί, μὰ δὲν ἄξιζαν σχεδὸν τίποτα. Οἱ καλλιτέχνες δὲν εἶχαν στὰ χέρια τους ὄργανο εὔχρηστο. Δὲν μποροῦσαν νὰ μεταδώσουν στὸν ἀναγνώστη τους μιὰ ζωηρή, ἄμεση ἐντύπωσι, κι' ἀπ' αὐτὴ μιὰ συγκίνησι μεγάλη. Ὑποχρεωμένος ἐκεῖνος νὰ τοὺς μεταφραζῇ, ἐπρόσεχε περισσότερο στὴ γλῶσσα παρὰ στὴν ἔννοια. Ἡ ἐντύπωσι χάνουνταν. Κ' ἐπιτέλους καλὰ ὅταν ἔγραφε κανένας ἕνα λυρικὸ ἢ ἐπικὸ ποίημα, μιὰ τραγωδία, ἕνα ρητορικὸ λόγο, ἕνα χρονογράφημα, ἂν ἦταν πολὺ τεχνίτης, κάτι μποροῦσε νὰ καταφέρῃ. Ἀλλὰ μιὰ κωμωδία, ἕνα σύγχρονο δρᾶμα; ἕνα διήγημα, ἕνα μυθιστόρημα, πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ γίνῃ χωρὶς γλῶσσα ζωντανή; Ἐδῶ τὰ πράγματα πρέπει νὰ λέγουνται μὲ τὲς λέξεις τους. Δὲν μπορεῖς, 's ἕνα διήγημα πιχ:, νὰ λὲς ὑποκρατήριον καὶ νὰ ἐννοῇς τὸ πιατάκι, νὰ λὲς ἐπανέκαμψε καὶ νὰ ἐννοῇς γύρισε, νὰ λὲς ὁ πατὴρ τῆς Λιλίκας καὶ νὰ ἐννοῇς ὁ μπαμπάκας της!

Λοιπόν, τὸ σύστημα τῶν δασκάλων, ἡ καθαρεύουσα ποῦ κυνηγοῦσαν, ἔφερνε τὸ Ἔθνος κατ' εὐθεῖαν, ὄχι στὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλέους, ὅπως ἐνόμιζαν, ἀλλὰ στὴ βαρβαρότητα. Οὔτε γλῶσσα, οὔτε φιλολογία, οὔτε ἀληθινὴ πνευματικὴ ζωή, οὔτε πολιτισμός. Εὐτυχῶς, ἐπειδὴ τὸ Ἔθνος μας εἶχε ζωή, ἀντιστάθηκε μόνο τοῦ στὸ σύστημα κ' ἐματαίωσε τὸ καταστρεπτικὸ σχέδιο. Μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ὑπῆρχε πάντα, ἀνέκαθεν, μιὰ «ἐλανθάνουσα ἀντίδρασις», γιατὶ ἐκεῖνο ποῦ ζητοῦσαν οἱ δασκάλοι δὲν ἦταν φυσικό, ὀρθό, νόμιμο. Καὶ πρῶτα - πρῶτα, κανένας Ρωμηός, οὔτε ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς δασκάλους, δὲν κατώρθωσε ποτὲ νἀποσκορακίσῃ τὴ μητρική του γλῶσσα, τὴ δημοτική, καὶ νὰ μεταχειρίζεται ἀποκλειστικὰ τὴν καθαρεύουσα. Ἔπειτα πολλοί, ἀρκετοί, ἄρχισαν ἢ καλλίτερα ἐξακολούθησαν νὰ μεταχειρίζουνται καὶ νὰ καλλιεργοῦν τὴ δημοτική. Ἔτσι ἀπὸ ἕνα ἔνστικτο αὐτοσυντηρήσεως, χωρὶς νὰ ξέρουν ἴσως κι' αὐτοὶ πῶς ἦταν ἡ σωτηρία. Ἢ κι' ἀπὸ μιὰ ἀνάγκη, γιατ' ἤθελαν νὰ τοὺς ἐννοήσουν ἐκεῖνοι, γιὰ τοὺς ὁποίους ἔγραφαν τὰ βιβλία τους. Τὸ βέβαιο εἶνε, ὅτι πολλὰ βιβλία γιὰ τὸ λαό, καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ ἀκόμη, ἔβγαιναν δειλὰ - δειλὰ καὶ τότε σὲ γλῶσσα ἁπλῆ.

Κ' ἐπιτέλους ἦλθαν οἱ σοφοί, οἱ φωτισμένοι, οἱ ἐμπνευσμένοι, οἱ γνωστικοὶ καὶ οἱ τολμηροί, ποῦ σήκωσαν τὴ σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως κατὰ τοῦ Σχολαστικισμοῦ κ' ἐκήρυξαν, μαζὶ μὲ τὴν πολιτική, καὶ τὴ γλωσσικὴ Ἐλευθε-

ρία τοῦ Ἔθνους. Ποιοί ἦταν αὐτοί οἱ θεόσταλτοι σωτῆρες, πότε φάνηκαν, τί εἶπαν καὶ τί ἔγεινε κατόπι, θὰ σᾶς 'πῶ μεθαύριο.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Λικνιζόμενος ἐλαφρά, γλυκά, ἄκουγε τὸ πάφλασμα τοῦ ποταμοῦ, ποῦ τὸν ἔσχιζε τὸ πλοῖο, καὶ τὰ βραχνὰ ἢ καθαρὰ σφυρίγματα τῶν σειρήνων.

Ἄρχισε νὰ συνειθίζῃ καὶ νἀγαπᾷ αὐτὴ τὴ ζωὴ τοῦ ὑπαίθρου, ἀνάμεσα πελάγου κι' οὐρανοῦ. Καὶ τοῦ ἔκανε εὐχαρίστησι νὰ ζῇ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους τοὺς ἄξεστους, τοὺς τρυχεῖς, ποῦ εἶχαν ὅμως καλὴ καρδιὰ καὶ δὲν τὸν κακομεταχειρίζουνταν ποτέ.

* *

διαρκῶς καὶ νὰ τῆς πετοῦν στὴ θάλασσα.

Ἀλλὰ ὁ Μεφίστος ἐθύμωσε πολὺ ἅμα ἄκουσε τὴ βρισιά. Χλώμιασε, ἔδειξε τὸ γρόθο του ἀπειλητικά, διασκέλισε τὴν κουπαστὴ τοῦ πλοίου του, καβαλλίκεψε τὸ σχοινὶ ποῦ τὸ ἔνωνε μὲ τὸ πλοῖο τοῦ Φουσσὰρ καί, ἐπιδέξιος σὰν σχοινοβάτης, προχωροῦσε γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ...

— Βοήθεια, Πετράκη, βοήθεια! ἐφώναξε ὁ Ἀντώνης.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἅρπαξαν τὸ παλαμάρι κι' ἄρχισαν νὰ τὸ κουνοῦν δυνατά, ὅπως κουνᾷ κανεὶς ἕνα δένδρο, ἅμα θέλῃ νὰ πέσουν κάτω οἱ καρποί.

Ὁ Μεφίστος δὲν περίμενε τέτοια ἄμυνα.

Τινάζουνταν δεξιὰ κι' ἀριστερά, μὲ μεγάλο κίνδυνο νὰ πέσῃ στὸ νερό· κι' ἀπὸ τὸ φόβο του, τὸ ἄσχημο μοῦτρό του ἔγεινε τόσο κωμικό, ὥστε ὁ Πετράκης κι' ὁ Ἀντώνης ἔβαλαν τὰ γέλια.

Ὁ Μεφίστος δὲν προχωροῦσε πιά.

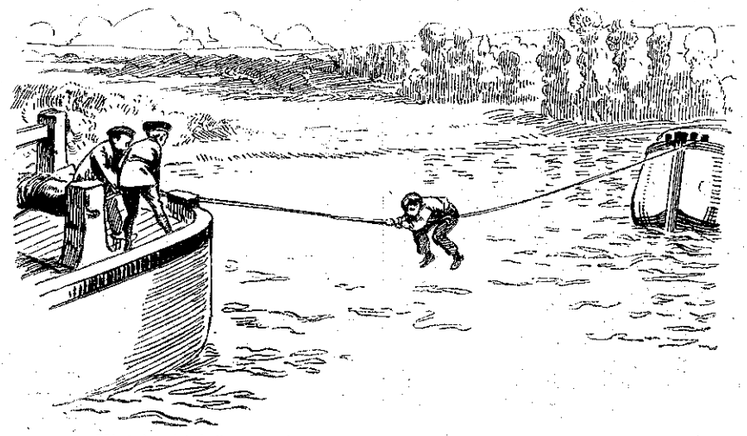

«Τὰ δυὸ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ κουνοῦν τὸ παλαμάρι...» (Σελ. 264, στ. 6.)

Ὁ Μεφίστος

Τρεῖς φορτηγίδες, δεμένες ἡ μιὰ στὴν ἄλλη μ' ἕνα παλαμάρι, ἀκολουθοῦσαν τὸ ρυμουλκὸ βαποράκι.

Στὴν κατοπινὴ φορτηγίδα,—τὴ γειτόνισσα ὅπως τὴν ἔλεγαν,—ὁ Πετράκης, κι' ὁ Ἀντωνάκης ἔβλεπαν συχνὰ ἕνα παιδί. Αὐτὸ τὸ εἶχαν βγάλῃ Μεφίστο (Μεφιστοφελῆ), ἐξ αἰτίας ποῦ παρουσιάζουνταν ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸν περίμενες, ὅπως πετιέται ἕνα διαβολάκι πρωτοχρονιάτικο ἀπὸ τὸ κουτί του.

Ἦταν ἕνα παιδὶ ἀντιπαθητικό, ἀσχημότατο. Κ' ἡ διασκέδασίς του ἦταν νὰ πετᾷ στὸ κατάστρωμα τῶν Φουσσὰρ φλοῦδες, λεμονόκουπες, κοτσάνια ἀπὸ λάχανο καὶ κάθε λογῆς σκουπίδι.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἀντωνάκης ἐθύμωσε τόσο πολύ, ὥστε τὸν φώναξε «ξέστρωτο γαϊδοῦρι». Καὶ μὲ τὸ δίκηο του, γιατὶ δὲν ἦταν βέβαια εὐγένεια νὰ γεμίζῃ τὸ ξένο κατάστρωμα μὲ ἀκαθαρσίες καὶ νὰ κάνῃ τὰ δυὸ παιδιὰ νὰ τῆς μαζεύσουν

Εἶχε μείνει στὴ μέση· καὶ τὸ μόνο ποῦ μποροῦσε νὰ κάνῃ, ἦταν νὰ κρατιέται ἀπὸ τὸ σχοινὶ μ' ὅλη του τὴ δύναμι, ξεφωνίζων ὅσες βρισιὲς καὶ βλαστήμιες ἤξερε.

Ὁ καπετὰν-Φουσσὰρ ἄκουσε τὴ φασαρία κ' ἔτρεξε. Ἔδιωξε τὰ δυὸ παιδιὰ ἀπὸ κεῖ κ' ἔμεινε μόνος ἀντικρὺ στὸν ἐχθρό.

Αὐτὸς ἔκρινε περιττὸ νὰ γυρέψῃ ρέστα καὶ ὑποχώρησε στὸ πλοῖό του, ὅσο μποροῦσε κανονικώτερα.

Ἀλλ' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα δὲν ἐτόλμησε νὰ ξαναπειράξῃ τοὺς γειτονές του. Καὶ μόνο κάπου-κάπου τὰ δυὸ παιδιὰ ἔδλεπαν στὴν κουπαστὴ τῆς πρώρας τὸ μοχθηρό του πιθηκόμουτρο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ὕστερ' ἀπὸ ταξεῖδι ὀλίγων ἡμερῶν, ἡ τρεῖς φορτηγίδες μπῆκαν στὰ νερὰ τοῦ Παρσσιοῦ.

Ἀ, τί χαρὰ αἰσθάνθηκε· ὁ Πετράκης,

ὅταν τοῦ εἶπαν, ὅτι ὁ Σηκουάνας ποῦ ἔσχιζαν τώρα, ἦταν Σηκουάνας παρισινός!.. Νά, ἐδῶ σὲ λίγο θὰ εὕρισκε τὸν πατέρα του. Τὸν φαντάζουνταν μέσα 's ἕνα μεγάλο μαγαζί, γεμᾶτο ἀρχαῖα κομψοτεχνήματα. Ὁ ἀρχαιοπώλης θὰ σήκωνε τὰ μάτια του καὶ θὰ κύτταζε μὰ διαφορία τὸ ξένο κι' ἀρκετὰ κακοντυμένο αὐτὸ παιδί. Δὲν θὰ τὸ γνώριζε στὴν ἀρχή. Κι' ἄξαφνα, θὰ τῶβλεπε νὰ πέφτῃ στὸ λαιμό του μὲ κλάματα καὶ μὲ φιλιά;

«— Μπαμπᾶ μου! μπαμπάκα μου!

«— Μπρέ! ὁ Πετράκης!.. Πῶς βρέθηκες ἐσὺ ἐδῶ; !..»

Ἄ, τί στιγμὴ εὐτυχίας ποῦ θὰ ἦταν ἐκείνη!

Ὁ ἥλιος ἔγερνε στὸν ὁρίζοντα. Ὅλη ἡ πόλις ἦταν ρόδινη, σὰν τῆς σκέψεις τοῦ Πετράκη. Πέρασαν τὴ μεγάλη γέφυρα τῆς Χαραυγῆς. Τότε, μπροστὰ στὰ ἔκθαμβα μάτια τοῦ παιδιοῦ, ἄρχισαν νὰ ξετυλίγωνται ἡ παρισινὲς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, ἡ θαυμάσιες ἐκεῖνες προκυμαῖες τοῦ Σηκουάνα, τὸ Τροκαδερό, ὁ Πύργος Αἰφφέλ, ἡ Γκράντ - Ρού. . .

Ἡ μαοῦνα, ποῦ τὴν ἔσερνε πάντα τὸ βαποράκι, προχωροῦσε μέσα στὴν αἴγλη καὶ στὴν ὠμορφιά. Ἡ ἀκτῖνες τοῦ κόκκινου ἥλιου τῆς δύσεως σπινθηροβολοῦσαν στὴ γυάλινη σκεπὴ τοῦ Γκράν - Παλαί, ἐφώτιζον τὰ χρυσᾶ ἀγάλματα τῆς γεφύρας τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐκεῖ - κάτω, τὸ Παλαί - Μουρμπὸν ἔδειχνε στὸ γλυκὸ φῶς τῆς σὰν ἀρχαίου ναοῦ μαρμαρένιες κολῶνες του.

Ἐπιτέλους, ἡ φορτηγίδες γλύστρησαν κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα τῆς Ὁμονοίας κ' ἐζύγωσαν στὴν προκυμαία, κοντὰ σὲ μιὰ μεγάλη ἀποβάθρα. Ἐκεῖ πιὰ θὰ σταματοῦσαν, θὰ ἐδένοντο καὶ θὰ ξεφόρτωναν.

Τὸ ταξεῖδι εἶχε τελειώσῃ.

Τὰ μεγάλα ρολόγια τοῦ Σταθμοῦ τοῦ Ὀρσαὶ ἔδειχναν ἑπτά.

Ὁ Πετράκης, συγκινημένος, παρουσιάσθηκε στὸν καπετὰν - Φουσσὰρ γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΜΠΟΛΟΣΚΥΛΟ ΚΑΙ ΚΥΝΗΓΟΣ

Σκυλί που ἐγύριζε τὶς στράτες
Καὶ τὸ ἐκλωτσούσανε οἱ διαβάτες,
Σὲ κυνηγοῦ ξεπέφτει σπίτι
Κι' ἔτσι τοῦ λέει: «—Ἀφέντη, μύτη
Μάθ' ἔχω, που ἀπ' τὰ κεραμίδια
Σοῦ ξετρυπόνω τὸν...σπουργίτι,
Καὶ ἀπ' τὶς τρύπες τους...τὰ φίδια!»
— Καλέ, τί λές; Δὲν ξέρεις τάχα
Γιὰ τέτοια οἱ κυνηγοὶ μονάχα,
Πῶς ἕνα σκάγι τους δὲ χάνουν
Καὶ τέτοιοι σκύλοι...δὲ μᾶς κάνουν;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ, Η ΓΑΤΑ ΚΙ' Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Ὁ Κώστας κι' ὁ Παῦλος ἦταν συμμαθηταί. Πήγαιναν ὄχι μόνο στὸ ἴδιο σχολεῖο, ἀλλὰ καὶ στὴν ἴδια τάξι· ἔκαναν τὰ ἴδια μαθήματα, ἔπαιζαν τὰ ἴδια παιχνίδια· κι' ὅμως δὲν ἦταν καλοὶ φίλοι.

Ἀλλὰ καὶ πῶς μποροῦσε νὰ ἦταν; Ὁ Κώστας ἦταν ἐπιμελής, φιλόπονος· ὁ Παῦλος ἀμελής, ὀκνηρός· ὁ ἕνας ἀγαποῦσε νὰ ὑποχρεώνῃ ὅλο τὸν κόσμο, νὰ τοῦ κάνῃ πάντα καλό· ὁ ἄλλος ἀγαποῦσε νὰ τοῦ κάνῃ κακό, νὰ τὸν πειράξῃ, νὰ τὸν βλάπτῃ.

Ὁ Παῦλος εἶχε μιὰ γρηὰ θεία ποῦ ἦταν πολὺ πλουσία καὶ τοῦκανε ὅλα του τὰ κέφια· ὁ Κώστας ὅμως δὲν εἶχε παρὰ τὴ μητέρα του, ποῦ ἦταν πτωχὴ καί, ὅσο κι' ἂν τὸν ἀγαποῦσε, δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ τοῦ κάνῃ τὰ κέφια του.

Παρεκτὸς ἀπὸ τὸν ἀνεψιό της, ἡ θεία τοῦ Παύλου εἶχε στὸ σπίτι της ἕνα σκυλί, μιὰ γάτα καὶ ἕνα παπαγάλο. Μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι αὐτὰ τὰ ζῶα τἀγαποῦσε καλλίτερα κι' ἀπὸ τὸ παιδί. Κι' ἴσως δὲν εἶχε ἄδικο, γιατί, μ' ὅλη της τὴν ἐπιείκεια καὶ τὴ συγκατάβασι, δὲν μποροῦσε νὰ μὴ βλέπῃ καὶ νὰ μὴν ἀναγνωρίζῃ τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα ἐλαττώματα τοῦ Παύλου της.

Φυσικὰ ὁ Παῦλος ἐζήλευε τὰ παραχαϊδεμένα κατοικίδια τῆς θείας του· καὶ προσπαθοῦσε πάντα νὰ τοὺς κάνῃ κακό. Ἀντιπαθοῦσε προπάντων γιατί ἐξ αἰτίας τους ἡ θεία τοῦ φέρνουνταν αὐστηρά. Εἶχε ὁρκισθῇ νὰ τὰ ἐκδικηθῇ γιὰ κάποιες τιμωρίες ποῦ ἔφαγε γι' ἀγάπη τους. Καὶ τώρα μελετοῦσε τὴν ἐκδίκησί του.

Ὁ Κώστας ὅμως κάθε ἄλλο ἐσυλλογίζετο παρὰ νὰ βασανίζῃ ζῶα. Αὐτὸς ἐσυλλογίζετο τὴ μητέρα του, ποῦ ἔρραβε ἢ φτωχὴ ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ σπιτάκι τους, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὸν τρέφῃ, νὰ τὸν ντύνῃ καὶ νὰ τὸν στέλνῃ στὸ σχολεῖο. Ἐσυλλογίζετο τὴν καλὴ αὐτὴ μαμμά, ποῦ μὲ ὅλη της τὴ φτώχεια, μὲ ὅλη της τὴν κούρασι, ἦταν πάντα γελαστὴ μπροστὰ στὸ παιδί της. Ὁ Θεὸς ὅμως τὸ ξέρει τί θὰ ὑπέφερε μέσα της! Καὶ τώρα, ἐπειδὴ δὲν ἐκέρδιζε ἀρκετά, γιὰ νὰ πληρώνῃ καὶ τὸ νοίκί της, ὁ σπιτονοικοκύρης τῆς ἔκανε ἔξωση ἀπὸ τὴ σοφίτα ποῦ κατοικοῦσαν. Τῆς εἶχε δώσῃ προθεσμία ἕνα μῆνα. Κι' ἂν ὡς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς δὲν ἐπληρώνε ὅ,τι τοῦ χρωστοῦσε, ὁ σκληρὸς ἄνθρωπος θὰ τὴν πετοῦσε στὸ δρόμο. Καὶ τότε ποῦ θὰ πήγαιναν νὰ καθήσουν;

Αὐτὰ ἐσυλλογίζετο ὁ Κώστας ἕνα πρωὶ ποῦ ἔκανε τὸν περίπατό του στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἄξαφνα, στὴν ἄλλη ὄχθη, βλέπει τὸν Παῦλο μ' ἕνα μεγάλο πανέρι στὸ χέρι.

«Κάτι κακὸ ἑτοιμάζεται νὰ κάνῃ πάλι αὐτός!» εἶπε μέσα του.

Τὸν ἤξερε, βλέπετε, καλά.

Καὶ τὸν ἀκολούθησε ἀπὸ μακριά, προσέχων νὰ μὴ φαίνεται...

Τὸ κακὸ παιδί, μὲ τὴ βεβαιότητα πῶς 's ἐκείνη τὴ ἐρημιὰ δὲν τὸ ἔβλεπε κανείς, ἄνοιξε μιὰ στιγμὴ τὸ πανέρι του. Κ' ἔβγαλε ἀπὸ μέσα—τί νομίζετε; Τὴ γάτα τῆς θείας του, μιὰ ὤμορφη γάτα τῆς Ἀγκύρας.

Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ λαιμό, τὴν ἐταλάντευσε ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ μπλούμ! τὴν ἄφισε νὰ πέσῃ μέσα.

Ναί, ἀλλὰ σχεδὸν τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα χέρι καλό, εὔσπλαχνο,—τὸ χέρι τοῦ φίλου μας Κώστα,—ἅρπαξε τὴ γάτα ἀπὸ τὸ πόδι καὶ τὴν τράβηξε ἔξω. Ἦταν στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη, πίσω ἀπὸ κάτι δένδρα. Ὁ Παῦλος, ποῦ δὲν περίμενε οὔτε τὴ σωτηρία, οὔτε τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ καταδίκου του, ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὸ στόμ' ἀνοικτό.

Ὁ Κώστας, μὲ τὴ βρεγμένη γάτα στὰ χέρια του, ἔτρεχε κ' ἐσυλλογίζετο;

— Ἡ καϊμένη ἡ θεία Εὐτυχία! τί θὰ πῇ ἅμα μάθῃ, ὅτι ὁ ἀνεψιός της, ποῦ τὸν ἀγαπᾷ τόσο, ἤθελε νὰ πνίξῃ τὴ γάτα της, ποῦ τὴν ἀγαπᾷ περισσότερο;

Ἔτρεξε ἴσα στὸ σπίτι τῆς κυρίας Εὐτυχίας. Αὐτή, ἅμα εἶδε στὰ χέρια του τὴν «Ἀγκορά» της, ἔκαμε σὰν τρελλή.

— Ποῦ τὴ βρῆκες; ἐφώναξε. Καὶ γιατὶ ἔτσι βρεγμένη;

Ὁ Κώστας τὴ λυπήθηκε νὰ τῆς φανερώσῃ τὴν ἀλήθεια. Κι' ἀποφάσισε εὐθὺς νὰ τῆς πῇ ἕνα ψεμματάκι.

— Μάλιστα, κυρία Εὐτυχία! εἶνε ἡ γάτα σας... Φαντασθῆτε... τὴ βρῆκα στὸ ποτάμι, νὰ κολυμπᾷ ὁλομόναχη, ὅπως κάνουν, ξέρετε, ἡ γάτες καμμιὰ φορά. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔμενε πολλὴ ὥρα, φοβήθηκα μὴ συναχωθῇ, τὴν ἔβγαλα καὶ σᾶς τὴν ἔφερα. Χαίρετε, κυρία Εὐτυχία!

«Ποῦ τὴ βρῆκες; ἐφώναξε ἡ θεία Εὐτυχία. . .» (Σελ. 265, στ. γ'.).

Ἄφισε τὴ γάτα στὰ χέρια τῆς καλῆς θείας κ' ἔφυγε συλλογιζόμενος:

— Ἔτσι δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τὸ κατόρθωμα τοῦ παλιόπαιδου, τοῦ ἀνεψιοῦ της, ποῦ θὰ τὴν πίκραινε πολύ.

Ἀλλὰ τὸ «παλιόπαιδο», ὁ ἀνεψιὸς τῆς κυρίας Εὐτυχίας, δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἡσυχάσῃ· κι' ἀφοῦ ἀπέτυχε ἡ ἀπόπειρά του ἐναντίον τῆς γάτας, ἐπεχείρησε νὰ θανατώσῃ ἄλλο ἀπὸ τὰ τρία εὐνοούμενα ζῶα.

Ἀλλὰ τί παράξενη σύμπτωσις!

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ φίλος μας Κώστας τὸν τσάκωσε, ἐνῶ ἐκτελοῦσε τὸ μαῦρό του σχέδιο!

Ἦταν στὸ μικρὸ δάσος, ὅπου ἔκανε πάλι τὸν περίπατό του. Ἐκεῖ, 's ἕνα δένδρο, βλέπει ἔξαφνα τὸν Παῦλο, νὰ κάθεται καβάλλα 's ἕνα κλῶνο. Ὁ τρόπος του τοῦ φάνηκε ὕποπτος. Κ' ἐκρύφθηκε 's ἕνα μέρος, γιὰ νὰ ἰδῇ τί θἄκανε.

Τὸ κακὸ παιδὶ κρατοῦσε ἕνα χοντρὸ σχοινὶ· καὶ στὴν ἄκρη αὐτοῦ τοῦ σχοινιοῦ, δεμένο μὲ μιὰ θηλειά, σπαρτάριζε τὸ σκυλάκι τῆς θείας Εὐγενίας.

Σιγά - σιγά, ὁ Παῦλος, ὁ μπόγιας, τραβοῦσε τὸ σχοινὶ· καὶ τὸ σκυλάκι, κρεμασμένο, εἶχε βγάλῃ ἔξω τὴ γλῶσσά του. Τὸ ἀπαγχόνιζε!..

Ὁ Κώστας πετάχθηκε μὲ τὸ σουγιά του ἀνοικτό, ἔκοψε τὸ σχοινί, ἅρπαξε τὸ σκυλάκι, μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ μπόγια του, κ' ἔφυγε τρέχωντας.

Ἀλλὰ τί ψέμμα μποροῦσε νὰ πῇ πάλι στὴν κυρία Εὐτυχία; Μιὰ γάτα, ποῦ πέφνει μονάχη της νὰ κολυμπήσῃ στὸ ποτάμι, εἶνε βέβαια παράξενο πρᾶγμα, ἀλλὰ ἐπιτέλους, στὴ μεγάλη ἀνάγκη, μπορεῖ νὰ τὸ πῇ κανεὶς κι' ὁ ἄλλος νὰ

τὸ πιστέψῃ. Ἀλλὰ ἕνα σκυλὶ ποῦ πάει στὸ δάσος ναὐτοκτονήσῃ, νὰ κρεμασθῇ μονάχο του, εἶνε ὁλωσδιόλου ἀπίστευτο. Καὶ δυστυχῶς, τὰ ἴχνη τοῦ σχοινιοῦ, στὸ λαιμὸ τοῦ ζώου, ἦταν πολὺ καταφανῆ.

«Μπᾶ! συλλογίσθηκε ὁ Κώστας· θὰ τὰ μπαλώσω κι' αὐτὴ τὴ φορὰ σὰν τὴν ἄλλη. Δὲν πρέπει νὰ λυπηθῇ τόσο ἡ θεία Εὐτυχία!...

Καὶ θαρρετὰ κτύπησε τὴν πόρτα.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΟΙ ΛΟΓΙΟΙ, ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

[Τὸ ἀκόλουθο ἀξιανάγνωστο γράμμα τὸ δημοσιεύω ὅπως τὸ ἔλαβα. Εἰμπορεῖ νὰ μὴ συμφωνῶ σὲ μερικὲς λεπτομέρειες, σὲ μερικοὺς χαρακτηρισμούς, σὲ κάποιες κατατάξεις· ἀλλὰ ἔκρινα, ὅτι δὲν μποροῦσα νἀλλάξω τίποτα, ἀφοῦ τὸ δημοσιεύω μὲ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ καλοῦ φίλου ποῦ μοῦ τὸ ἔστειλε.—(Σ. Τ. Δ.)

Ἀγαπητή μου Διάπλασις,

Κι' ἄλλη φορά, θαρρῶ, σοῦ εἶχα γράψει πῶς ὅλες ἡ κορυφὲς τῶν γραμμάτων ἔχουν περάσει ἀπὸ σένα, καὶ σὲ σένα πρωτοφάνηκαν.

Γιὰ τὴς τωρινὲς κορυφές· γιὰ τὴς μελλοντικὲς ὅμως κορυφὲς δὲν σοῦ ἔχω ποτὲ γράψῃ καὶ σοῦ γράφω σήμερα.

Ἐννοῶ τοὺς νέους λογίους ποῦ μιὰ μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ πάρουν τὴς θέσεις τῶν παλαιῶν. Καὶ θὰ σοῦ ἀναφέρω τοὺς καλλίτερους ἀπὸ τοὺς νέους, ἐκείνους ποῦ δίνουν τὴς περισσότερες ἐλπίδες.

Ὅλοι ἀπὸ τὸ γάλα σου βυζαγμένοι κι' ὅλοι ἀπὸ τὸ μάννα σου χορτασμένοι. Κι' ἂς ἀρχίσω κατ' ἀρχαιότητα:

Ὁ κ. ***Μαρῖνος Σιγοῦρος***, ἂν καὶ νέος ἀκόμα, ἔχει μιὰ καλὴ θέση στὰ γράμματα. Πρωτοφαίνεται στὸν τόμο σου τοῦ 1897 μὲ κάτι ἐνθαρρυντικὲς στὴν ἀλληλογραφία ἀπαντήσεις σου γιὰ τὰ πρῶτα ποιήματά του.

Ὁ ***Νῖκος Καρβούνης***, λαμπρὸς ἀστέρας τῆς Πλειάδος τῶν Νέων, παίρνει τὸ Α' Βραβεῖο στὸν Α' σου Ποιητικὸ διαγωνισμό, μὲ θέμα τὴ Βασιλόπηττα, μ' ἕνα ποίημα, ἀληθινὸ ἀριστουργηματάκι.

Ὁ ***Ρῶμος Φιλύρας***, ἀπ' τοὺς κορυφαίους τῶν νέων, φαίνεται στὸν τόμο τοῦ 1902, μὲ ἀπαντήσεις σου στὴν ἀλληλογραφία, ποῦ βρίσκεις μερικ' ἀπὸ τὰ ποιήματά του ἔξοχα, καὶ μὲ μιὰ σημείωσι τοῦ κ. Κίμωνος Ἀλκίδη στὸ ἄρθρο του περὶ δεκαετοῦς ποιητρίας (σελ. 398, τοῦ 1902). Ἰδού την:

«Ὁπωσδήποτε, τὰ μεγαλοφυῆ παιδιὰ δὲν εἶνε πλέον τόσον σπάνια. Εἰς διάστημα μόνον ἑνὸς ἔτους, εἴχαμεν τρία: Τὸν θαυμάσιον Λώρην Μαργαρίτην, τὴν δωδεκαέτιδα κωμῳδιογράφον Κάρμεν δ' Ἀσίλβα, καὶ σήμερον τὴν δεκαέτιδα αὐτὴν ποιήτριαν. Ἀλλὰ καὶ ἕνα παιδάκι ἰδικόν μας, τὸ ***Κορινθιακὸν Κῦμα*** (αὐτὸ ἦτο τὸ ψευδώνυμο τοῦ κ. Ρ. Φιλύρα), μήπως δὲν στέλλει πρὸς τὴν «Διάπλασιν» πρωτόλεια ποιημάτων, ἄτεχνα βέβαια ἀκόμα, *ἀλλὰ πολὺ - πολὺ ἀνώτερα τῆς ἡλικίας του, καὶ καθαυτὸ ἐκπληκτικὰ* διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῆς ἐκφράσεως καὶ τὴν βαθύτητα τοῦ αἰσθήματος;»

Σὰν προφητεία δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ σημείωσις τοῦ συνεργάτου σου;

Ὁ κ. ***Ναπολέων Λαπαθιώτης***, ὁ λαμπρότερος ἀστέρας τῆς Πλειάδος τῶν Νέων, χάλασε κόσμο, κυριολεκτικῶς, στὴ Διάπλασι μὲ τὸ ψευδώνυμο ***Αἰθήρ***. Βραβεῖα δύο σὲ ποιητικοὺς διαγωνισμούς, πρῶτο καὶ δεύτερο. Α' βραβεῖο στὰς Ἀσκήσεις μὲ κάτι πρωτοφανεῖς, θαυμασίας. Β' βραβεῖο στὴν 21η Κυριακὴ μὲ τὴ θαυμασία ἔμμετρη ἀπάντησί του. Καὶ χίλια δυὸ ἄλλα βραβεῖα σὲ ἄλλους Διαγωνισμούς.

Ὁ κ. ***Λέαντρος Παλαμᾶς***, ἀντάξιος τοῦ πατέρα του, δὲν ἔδρασε μὲ τὸ ψευδώνυμο *Ἀριελ*, κι' ἐπῆρε τὸ Α' βραβεῖο ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ, μὲ θέμα τὸ «Ἡλιοβασίλεμμα»;

Καὶ τόσοι ἄλλοι, ποῦ δὲν ἔχω τόπο νὰ στοὺς ἀναφέρω, σὲ Σένα πρωτοφαίνονται.

. . . .

Πειραιεύς, 23 Ἰουνίου 1917.

ΔΗΜ. Π. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 161ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Διὰ τὴν Α' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1917

Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι συνοδεύουν κάθε ὄνομα, ὁ πρῶτος σημαίνει πόσας *δημοσιευσίμους* Ἀσκήσεις περιεῖχεν ἡ Συλλογὴ τοῦ διαγωνιζομένου, ὁ δὲ δεύτερος πόσαι ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἐκτάκτως *ὡραῖαι*. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου, μεταξὺ δὲ δύο ἐχόντων τὸ ἴδιον ἄθροισμα, προηγεῖται ὁ ἔχων τὸν *δεύτερον* ἀριθμὸν μεγαλείτερον.— Ὁ τρίτος ἀριθμός, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμομένων εἰς ἕκαστον Εὐσήμων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειοῦντες ἐπὶ τοῦ τετραδίου τὴν ἡλικίαν των.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Πατρὶς τῶν Ἡρώων*** 15+15 [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ***, 15+14 [14Ε].—***Παναχαΐς***, 15+13 [14Ε]. (***Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ***: Μεγάλη Ἑλλὰς 15+14 [14Ε], Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος 15+13 [14Ε], Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες 15+13 [14Ε], Δημ. Δ. Φωτόπουλος 15+13 [14Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἀπόγονος τοῦ Καίσαρος***, 14+13 [13Ε].—***Ἄγγελος Π. Τσιτσεκλῆς*** 13+13 [13Ε].—***Ἐθνικὴ Ἀναγέννησις***, 12+12 [12Ε].—(***Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ***: Διάττων Ἀστὴρ 14+13 [13Ε]· Νικητὴς τῆς Αὔριον 13+13 [13Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ξενιτευμένο Συριανάκι, 12+11 [11Ε], Πρόσφυξ 15+8 [11Ε], Κων. Νικολαρεΐζης 15+8 [11Ε], Φασκαμμιᾶς 15+6 [10Ε], Νοσταλγὸς 15+6 [10Ε], Κ. Α. Μιχαηλίδης 15+6 [10Ε]. Ἐγγλεζάκι [14+5 [9Ε], Φλώρα 14+5 [9Ε], Τρελλὸς Κεφαλλωνίτης 14+5 [9Ε], Γενναιόψυχος Στρατηλάτης 10+8 [9Ε], Ἕλλην 10+7 [8Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Αἱματωμένο Ξίφος 12+5 [8Ε], Παναγιώτης Σ. Κουβαρᾶς 14+3 [8Ε], Ἐκπορθητὴς τῆς Ἑπταλόφου 10+6 [8Ε], Πανελλήνειον Ὄνειρον 10+6 [8Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (*ἀπὸ 12—15 ἐτῶν*)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ὑπὲρ Πατρίδος*** 15+15 [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἥρως τοῦ Σουλίου*** 15+14 [14Ε].—***Ξανθὴ Πριγκηποπούλα*** 15+14 [14Ε].—(***Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ***: Αἴσθημα τῆς Πατρίδος 15+14 [14Ε], Σκλαβωμένη Ἑλληνοπούλα 15+14 [14Ε], Μέλλων Ναύαρχος 15+14 [14Ε], Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων 15+13 [14Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Εὐγενὴς Ἱππότης*** 14+13 [13Ε].— ***Ἄλκης*** 14+13 [13Ε].—***Ἑλληνικὸν Στέμμα*** 14+12 [13Ε] (***Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ***: Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου 15+12 [13Ε], Τρελλὴ Κορφιατοπούλα 15+12 [13Ε], Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς 14+12 [13Ε], Χρυσαυγὴ 14+12 [13Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἄρης 13+12 [12Ε], Ἀσύρ τοῦ Βέγα 13+12 [12Ε], Ἐλπὶς τῆς Ἑλλάδος 14+6 [10Ε], Βαρβαβομάχος Ἑλλὰς 14+6 [10Ε], Φιλομήτωρ 12+6 [9Ε], Σ. Ι. Μακρυμίχαλος 13+5 [9Ε], Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν 13+5 [9Ε], Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν 12+5 [8Ε], Ἀλησμόνητος Σύρος 12+5 [8Ε], Μαρία Κ. Καμβύσα 12+3 [8Ε]. Νεαρὸς Φιλόσοφος 11+5 [8Ε], Ἄπτερος Νίκη 11+5 [8Ε], Μεσσηνιακὴ Ἀκτὴ 10+5 [7Ε], Μαρίδα τοῦ Φιλήρου 10+5 [7Ε], Ἑλληνικὴ Καρδιὰ 10+4 [7Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Κωνστ. Δ. Ἐλευθερουδάκης 9+4 [6Ε], Ναύτης τοῦ Βουνοῦ 8+4 [6Ε], Ἑλληνικὸν Χῶμα 10+2 [6Ε] Χρυσῆ Ἀκτὶς 10+2 [6Ε], Ναυτάκι τῆς Καβάλλας 9+2 [5Ε], Δοξασμένο Εἰκοσιένα 8+2 [5Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *ἀπὸ 11 ἐτῶν καὶ κάτω*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ὑπόδουλος Ἕλλην*** 15+13 [14Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Δάφνης Στέφανος*** 14+12 [13Ε].— ***Νυκτολούλουδο*** 14+11 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Οὐράνιος Θόλος*** 12+10 [11Ε].— ***Γῆ τῆς Ἑλλάδος***, 12+9 [10Ε].— ***Εὐάγγελος Ι. Μακρυμίχαλος***, 13+8 [10Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ι. Κ. Τσιμηνάκης 10+5 [7Ε], Συριανὴ Αὔρα 11+4 [7Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

Α	ΝΙΓ	ΠΤΟ	ΑΙ
ΓΡΙ	ΜΑ	ΑΕ	ΓΡΑ
ΚΡΥ	ΧΙΣ	ΦΟΣ	ΚΡΟ
ΦΙ	ΣΤΙ	ΚΟΝ	ΞΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

β'.) Γρῖφος

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

$\pi' \frac{S}{T} \nu'$ HF ἄγω

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Metagramme

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργ. Κ. Βέγκου

Sur mes six pieds
Je suis être animé;
Changez mon chef,
Je puis être mangé.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 31ου φύλλου

α'.) Λεύκη, πεύκη, ἰτέα, συκῆ, ἀκακία.—β'.) Τόπι (ΤοΤΟ, Πῖπι...) γ'. Après la pluie, le beau temps

2.
N
MER
NERON
ROI
N

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ φίλων:

— Μὰ γιατὶ τρῶς τρία παγωτὰ τὴν ἡμέρα, ἀφοῦ ὁ γιατρός σοῦ ἐπέτρεψε μόνον ἕνα;

— Γιατὶ πῆρα συμβουλὴ ἀπὸ τρεῖς γιατρούς καὶ καθένας μοῦ ἐπέτρεψε νὰ τρώγω ἀπὸ ἕνα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου

* *
*

— Μαμμᾶ, σοῦ εἶπα πῶς θέλω αὐγό!

— Μά, παιδί μου, θὰ σὲ βλάψῃ. Καὶ δὲν ἔχω αὐγὸ τῆς ἡμέρας.

— Δὲν πειράζει· ἂς εἶνε καὶ τῆς νύχτας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύκνου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 11ην Ἰουλίου 1917.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, γράμματα, γράμματα! Ἕνα πλῆθος, ἑκατοντάδες μοῦ ἦλθαν μαζεμένα, αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἀπὸ τὴν Κύπρον. Καθυστερημένα ἐξ αἰτίας τῶν ἀποκλεισμῶν, χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸν Νοέμβριον καὶ τὸν Δεκέμβριον. Μερικὰ μόνον εἶνε τοῦ Ἰουλίου. Τὰ ἐδιάβασα μὲ μεγάλην χαράν, ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων, ἀλλὰ φυσικά, μοῦ εἶνε ἀδύνατον νἀπαντήσω ἐδῶ εἰς ὅσα γράμματα, καὶ μάλιστα παληά. Λοιπὸν ἂς μοῦ ξαναγράφουν.

Πολλοὶ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον μοῦ γράφουν ὅτι τὸ 49ον φύλλον τοῦ π. ἔτους δὲν τὸ ἔλαβεν ἐκεῖ κανένας συνδρομητής. Φαίνεται, ὅτι θὰ ἦτο εἰς κανένα ταχυδρομικὸν σάκκον, ὁ ὁποῖος, μὲ τοὺς ἀποκλεισμούς, δὲν παρεδόθη ἀκόμη ἢ παρεπλανήθη. Ἂς περιμένουν καὶ ἴσως τὸ λάβουν. Ἐγὼ ὁπωσδήποτε εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ ξαναστείλω, καὶ μάλιστα δωρεάν, εἰς 500 συνδρομητὰς ποῦ τὸ ζητοῦν, διότι δὲν ἔχω τόσα ἀντίτυπα καὶ εἶνε ἁμαρτία νὰ χαλάσω τόμους. Τὸ ἴδιον ἀπαντῶ καὶ εἰς ἄλλους, ἀπὸ ἄλλους τόπους, ποῦ δὲν ἔλαβαν τυχὸν κάποιον φύλλον. Ἂς περιμένουν αὐτοὶ ὅλοι τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν τῆς συγκοινωνίας. Κι' ἂν δὲν λάβουν τὸ ἐλλεῖπον μετὰ ἕνα μῆνα ἀκόμη, ἂς μοῦ τὸ ξαναζητήσουν καὶ ἄς μοῦ στείλουν καὶ τὸ ἀντίτιμον, λεπτὰ 25. Τότε θὰ τὸ στείλω,—ἀλλὰ ὄχι εἰς ὅλους. Θὰ στέλλω δηλαδὴ εἰς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον *ἐφ' ὅσον ἔχω περισσεύοντα φύλλα*. Οἱ ἄλλοι θὰ περιμένουν ἕως νὰ τὰ ἀνατυπώσω,—ἂν γείνῃ ἀνάγκη.

Ἔχεις δίκηο, *Τιάρκε*· ἀπὸ τὸ Μωσαϊκόν σου ὑπ' ἀριθ. 415 παρελείφθη τὸ τέταρτον στοιχεῖον τοῦ λέγει:

Ἂν ἔλειπε τὸ τέταρτον
Θεὸς δὲν θὰ ὑπῆρχε.

Ἂς προστεθῇ λοιπόν, διὰ νὰ μὴ καταργηθῇ ἡ Ἄσκησις.— Ἔγεινε καλὰ τὸ πόδι;

Ὄχι, *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, δὲν εἶνε συνδρομητὴς ὁ κύριος ποῦ ἔκαμε τὴν πένθιμην φράσιν. Τί γοῦστο βρίσκουν μερικοὶ ἄνθρωποι σὲ τέτοια; !

Ξανθὴ Πριγκηποπούλα, σὲ τιμᾷ ἡ μεγάλη χαρὰ ποῦ ἐκδηλώνεις διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς Δημοτικῆς στὰ Σχολεῖα. Μὰ νὰ ἰδοῦμε, θὰ προφθάσῃ νὰ γίνῃ φέτος; Διότι πρέπει νὰ γραφοῦν καὶ νὰ τυπωθοῦν τὰ κατάλληλα βιβλία. Μανθάνω, ὅτι ἡ Κυβέρνησις θὰ προκηρύξῃ Διαγωνισμὸν διὰ δύο, πρὸς τὸ παρόν, βιβλία τοῦ Δημοτικοῦ: ἓν Ἀναγνωσματάριον καὶ μίαν Ἀριθμητικήν. Ἔτσι θὰ γίνῃ ἡ καλὴ ἡ ἀρχή.

Πρῶτος ὁ *Λευκὸς Ἀετὸς* μοῦ ἔστειλε τὴν λύσιν τοῦ Κρυπτογραφικοῦ. Καὶ μοῦ γράφει: «Δὲν ξέρεις τί πηδήματα ποῦ ἔκαμα, ὅταν τὸ βρῆκα! Ἦταν πολὺ εὔκολο, ἔκαμα ὅμως μισὴ ὥρα γιὰ νὰ τὸ λύσω. Τὸ μεσημέρι, ἀπ' τὴ χαρά μου, δὲν ἔφαγα».

Καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι μοῦ ἔστειλαν ὡς τώρα τὴν λύσιν τοῦ Κρυπτογραφικοῦ. Μοῦ γράφουν μάλιστα καὶ τὸν τρόπον, τὴν μέθοδον ποῦ μετεχειρίσθη καθένας. (Καὶ αὐτὸ εἶνε τόσο ἐνδιαφέρον, ἀλήθεια, ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸ θέσω καὶ εἰς τοὺς ὅρους.) Τελοσπάντων ἔχω ἔξυπνα παιδιὰ ἐγώ. Ἐκεῖ ποῦ φοβούμουν ὅτι δὲν θὰ τὸ εὕρισκε κανείς, τώρα βλέπω ὅτι τὸ Κρυπτογραφικὸν ἦτο τόσο εὔκολον, ὥστε εἰς προσεχῆ Διαγωνισμὸν θὰ γείνῃ ἀνάγκη νὰ δώσω δυσκολώτερον! Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι πολὺ ἄρεσε αὐτὸς ὁ Διαγωνισμός.

Ἡ ἰδέα μάλιστα τοῦ *Διάττοντος Ἀστέρος* εἶνε, νὰ δίδεται εἰς κάθε Διαγωνισμόν, ὄχι ἓν μόνον, ἀλλὰ σειρὰ Κρυπτογραφικῶν, μὲ διάφορα κλειδιά, καὶ νὰ βραβεύεται ὁποῖος λύσῃ τὰ περισσότερα. Ὅπως περίπου γίνεται μὲ τὰς Ἀσκήσεις. Νὰ κάνω ἔξαφνα δυὸ Διαγωνισμοὺς τὸ ἔτος μὲ Κρυπτογραφικὰ ποῦ νὰ δημοσιεύωνται, ἀπὸ ἕνα ἢ δύο, εἰς φύλλα συνεχῆ. Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ αὐτὰ εἰμποροῦν νὰ τὰ συνθέτουν οἱ φίλοι μου, ὅπως τὰς Ἀσκήσεις. Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ἰδέα τοῦ *Διάττοντος Ἀστέρος*;

Ὁ *Κύκνος* θὰ γίνῃ ἕνας πολὺ καλὸς... κριτικός! Διὰ τὸν «Ντέτεκτιβ», μίαν νέαν κωμῳδίαν τοῦ κ. Ξενοπούλου, ποῦ τὴν εἶδεν εἰς τὸ «Πανελλήνιον μοῦ γράφει: «Κωμῳδία εὐχάριστη, μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, πλοκὴν πολὺ τεχνικήν, *ὁλωσδιόλου ἄσχετη μὲ τὰ ἀστυνομικὰ δράματα*... Τὸ νέον ἔργον τοῦ συγγραφέως μοῦ ἄρεσε πολύ, *μοῦ ἐνθύμισε δὲ ἓν ἄλλο ἔργον του*, τὸ «Δὲν εἶμ' ἐγὼ» παιχθὲν ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἄλλοτε θιάσου». Αὗται αἱ δύο παρατηρήσεις ἔκαμαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν κ. Ξ., διότι ἐνῷ τὰς ἐπερίμενεν ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους κριτικούς μας, τὰς ἀκούει μόνον ἀπὸ ἕνα παιδί! Οἱ κριτικοί μας τωόντι ἐπῆραν τὴν κωμῳδίαν ὡς ἀστυνομικὸν ἔργον», ἐνῷ ἁπλῶς εἶνε μία παρῳδία καὶ κανεὶς δὲν τὴν ἐσχέτισε μὲ τὸ «Δὲν εἶμ' ἐγώ», ἐνῷ εἶνε τὸ ταίρι της, τὸ *παντάν* της. Δι' αὐτὸ εἶπα ὅτι ὁ *Κύκνος* θὰ γίνῃ καλὸς κριτικός. Ἀπὸ τώρα ξέρει τί βλέπει.

Κ' ἐγώ, *Κυκλαμιά*, χάρηκα πολὺ ποῦ ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσους μῆνες. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις κ' ἐλπίζω, ὅτι τώρα ποῦ ὑπάρχει τακτικὴ συγκοινωνία, θὰ ἐπωφεληθῇς διὰ νἀναπληρώσῃς. Σοῦ ἔστειλα τὸ φύλλον ποῦ ἐζήτησες.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα,—ἐκτὸς τῶν ἐξ Αἰγύπτου καὶ Κύπρου πολυπληθῶν,—καὶ οἱ ἑξῆς: *Ξενιτευμένη Ἑλληνοπούλα, Ἥρως τοῦ Σουλίου, Ἀφελὴς Χιωτοπούλα, Ἄρης, Ε, Ἀτρόμητος Ναυτοπούλα, Ἰουλία Μαχρῆ, Σβεσθεῖσα Ἐλπίς, Παγκόσμιο Ὄνειρο, Εὔελπις Μακεδών, Χρυσῆ Καρδιά, Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος, Τρισεύγενη, Γενναία Μελισσουργιώτισσα, Ἄνθος Ἀγροῦ, Ἰωάννης Πολυχρον., Μυγκὲ* καὶ *Μαρκησία*.— Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας τῶν τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Περασμένα Χρόνια».—«Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Ναπολέοντος».—«Ἐξυπνάδα μικροῦ».—«Ἡ κουφὴ γιαγιά».—«Ἡ Μάννα».—«Καϊμένο κλαρί».—«Ἡ Ἐλπίς».—«Διπλὸ μάθημα».—»Ἕνα σωστὸ προμάντευμα».—«Ὁ πεινασμένος Ἄραψ».—«Μολυβιές».— Ποιητικὴ Καρδιά».— «Πάτερ ἡμῶν».— «Στροφές».— «Φτερουγίσματα».— «Ἀπ' τὰ περίεργα τοῦ πολέμου».—«Θρύψαλα».«Γενναιότης καὶ μεγαλοφροσύνη».—«Μητέρα, πονῶ».— «Λουλουδάκι ΙΕ'.».— «Ὁ στρατηγὸς Παυλάκης».—«Ἀνέκδοτον τοῦ 21».—«Ὄνειρο», —»Δέησι τῶν Ἑλλήνων».—«Τῷ τσαιρῷ ἐκεῖνῳ.—«Καθῆκον».—«Ἀπὸ τὰ Φαιδρά».—«Φειδρόν»,—Θάνατος τῆς Ζὰν ντ' Ἄρκ».—Π. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: —«Ἀλήματα τῆς Σιωπῆς μου».—Πολὺ ὡραῖα. Καὶ τὰ δυὸ στὸ μοντέλο τῆς «Ἀλκυόνος» τοῦ Πολέμη, ποῦ εἶνε κι' αὐτὴ ἐπάνω σὲ κάτι ὅμοια τοῦ Κοπέ.—«Θρύψαλα». Καλλίτερ' ἀπὸ τἄλλα. Τὸ τρίτο μάλιστα.—«Συντρίμματα». Ἕνεκα τοῦ Ἀποκλεισμοῦ, ἡ *Ἰδιότροπη* εἶχε νὰ φανῇ καιρούς. Ξαναφαίνεται βελτιωμένη, προοδευμένη. Τὸ ΧΙΧ παραλλαγὴ ἑνὸς τέτοιου τοῦ *Ἰέλλου Ἄγρα*. Ἀλλὰ πολὺ εὔμορφη!—«Ἡ κρίσεις». Καλὴ παρατήρησις. Ὕφος ἀτημέλητον.—«Ὁ φίλος τοῦ πτωχοῦ» Πολὺ καλὴ μετάφρασις.—«Εἰς τὸ Τηλέφωνον». Ἔξυπνον, νόστιμον, διδακτικόν.

Τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου πρὸς τὴν ***Ρεζεντὰ*** διὰ τὸν θάνατον τῆς μητέρας της καὶ πρὸς τὴν *Ἐλπινίκην* ***Ραζῆ***, διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ της. Ὁ Θεὸς νὰ παρηγορήσῃ τὰς ἀγαπητάς μου φίλας εἰς τὴν σκληρὰν αὐτὴν δοκιμασίαν!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Ἐλευθερία ἢ Θάνατο* ἀ. (ΒΒ) *Κορυδαλὸς τοῦ Αἴνου* κ. (ΑΙ) *Μελαγχολικὴ Βοσκοπούλα*, κ. (ΑΣΧ) *Ἀμέριμνη Ψαροπούλα*, (ΕΣΧ). *Ἀτρόμητη Ναυτοπούλα*, κ. (ΚΣΧ). *Διαβόλου Ἐγγόνι*, ἀ. *Νεαρὸς Ἐφοπλιστής*, ἀ. (ΙΚ). *Πρὸς τὴν Δόξαν* ἀ. (ΖΠ). *Ἑλληνικὴ Τορπίλλη*, κ. (Ρ!..) *Ρόδον τῶν Δασῶν*, κ. *Ἀφροδίτη*, κ. (ποιά;) *Διαβολάκι*, ἀ. (Ἐγώ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Γλυκεῖα Αὔρα* κ. *Κυνηγέτις Ἄρτεμις*, κ. *Κυκλαμιά*, κ. *Ζεφυρῖτις*, κ. *Μικρὴ Κυπριοπούλα* κ. *Καρυᾶτις*, κ. *Ἀνδρεῖο Κυπριόπουλο* ἀ. *Νικηφόρος Στρατηλάτης*, ἀ. *Τρελλὴ Ἀγάπη*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν:—ὁ *Ναυτόπαις* (0) μὲ *Ὑποβρύχιον Ἄμυναν, Ξανθὴν Πριγκηποπούλαν, Τιμὴν τῆς Πατρίδος, Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Χρυσῆν Ἀκτῖνα, Ἥρωα Βελισσαρίου*. — ἡ *Ἐλευθερία ἢ Θάνατος* (0) μὲ *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν, Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακείου Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου, Μαρίαν τὴν Μελαχροινήν, Χρυσόφτερην Ἐλπίδα, Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν, Ξανθὴν Πριγκηποπούλαν, Ἰδιότροπην, Τρισεύγενην, Χρυσαυγήν, Χάριν, Ἑλενάκι, Μονάκριβην, Ἀγριοβιολέτταν, Ἴριδα, Δούκισσαν, Μυγκέ, Καμέλιαν, Γαρδένιαν, Ρέμβην, Κάκιαν*.—Τὸ *Δοξασμένο Εἰκοσιέννα* (0) μὲ *Δοξασμένας Ἀθήνας, Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον, Διαβολάκι τοῦ Ἀρσακείου, Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Ἐγγλεζάκι*·— ὁ *Κύκνος* (0) μὲ *Ἡρωίδα τῶν Ἀκροκεραυνίων, Μαρίαν τὴν Μελαχροινή, Χαρὰν τῶν Ὀρφανῶν, Μεταξένιαν Βαμβακιάν, Πύρινην Ματιάν, Βάσον Ἐλπίδα, Φτωχὸ Χαμομηλάκι, Δούκισσαν, Κουκλίτσαν, Λιγερήν*·—τὸ *Μελαχροινὸ Διαβολάκι* (0) μὲ *Νίκην, Γερμανόπαιδα, Πατρινὸ Διαβολάκι, Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου*·— ἡ *Φλώρα* (0) μὲ *Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Μαρίαν Μελαχροινήν, Γῆν τῆς Ἑλλάδος, Βύρωνα, Κοσμοκράτορα*·— ἡ *Μαρκησία* (0) μὲ *Ξανθὴν Πριγκηποπούλαν, Ἐγγλεζάκι, Ἀγκαθάκι, Δούκισσαν, Ἄλεξ*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Νικητὴν τῆς Αὔριον* (ἔχει καλῶς·) *Ἄγνωστον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ὁ τόμος τοῦ 1897 ἔχει τὸν «Ἀκόλουθον τοῦ Μ. Ναπολέοντος».) *Ἀντιγόνην Σ. Δ.* (κακῶς σ' ἐπληροφόρησαν· μόνον 15 λεπτὰ θὰ πληρώσῃς ταχυδρομικὰ τέλη, διὰ νὰ στείλῃς 8 δραχμὰς διὰ ταχ. ἐπιταγῆς· ὥστε στεῖλέ τας·) *29ην Μαΐου* (ἔστειλα· τὰ Εὔσημα δὲν λογαριάζονται εἰς τὸ Ἄθροον.) *Θρίαμβον τοῦ Δικαίου* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν, εὐχαριστῶ·) *Βασ. Θ. Βογ.* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια·) *Ἀγκάθι* (περίληψιν τῆς «Μυστηριώδους Νήσου», διὰ τοὺς νέους ἀγοραστάς, θὰ κάμω εἰς τὸ προσεχές, ποῦ ἀρχίζει τὸ Β' μέρος·) *Ἴριδα* (μοῦ γράφει κάποτε, ἀλλὰ δὲν τὴν βλέπω·) *Χρυσόφτερη Ἐλπίδα* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν,

εὐχαριστῶ· ὄχι, ἀλλὰ τώρα μόλις ἀρχίζουν νὰ ἐπικοινωνοῦν·) *Ρόδον τῶν Ἀσσῶν* (ἔστειλε ἓν τετράδιον·) *Γρηγ. Λαζ.* (ἡ σειρὰ ποῦ μοῦ ἔστειλες, εἶχε δημοσιευθῆ, καθὼς μοῦ γράφουν, καὶ εἰς τὴν «Κυριακάτικην»· ἐσύ, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃς, τὴν ἐπῆρες ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ Hachette· βλέπεις ὅμως, ὅτι μ' ἔκαμες νὰ δημοσιεύσω ξαναδημοσιευμένον·) *Τροελλὸν Κεφαλληνίτην* (ἐσταλη δελτάριον·) *Δημ. Μπερδ.* (ὄχι, ἀφοῦ ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ Νόμου·) *Ἱερὸν Ἀγῶνα* (θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν λαμπράν σου ἐπιτυχίαν·) *Κωνστ. Δ. Ἐλευθ.* (καὶ Καλλιγραφία τώρα θέλετε; μὰ τί νὰ πρωτοκάμω; (*Μελαχροινὸ Διαβολάκι* (μὰ καὶ σὺ νὰ μὴ μὲ λησμονήσῃς·) *Ἰω. Πελεκάνον, Βαρβαρομάχου Ἑλλάδα, Φασκαμμιάν, Ἀθάνατο Ναυτάκι, Πύρρον* κτλ. κτλ.

Γλυκεῖαν Ἄθραν, Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν, Ξανθὴν Πριγκηπόπουλαν, Εὐάγ. Κ. Ζαρόκ., Ἀκτήν, Γλυκὺ Πορεῖθόν, Ναπολέοντα Λ' (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Διάττοντα Ἀστέρα, Γερμανόπαιδα (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10ην Ἰουλίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 164 Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου — Ἰουλίου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8ης Ὀκτωβρίου.

430. Λεξίγριφος

Ἐπίρρημα συνήνωσα
Μὲ μίαν μετοχὴν
Κι' ἀρχαῖον ἐσχημάτισα
Θεὸν εἰς τὴν στιγμήν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸν Ἀνοικτόκαρδον

431. Συλλαβόγριφος

Γράμμα ἡ πρώτη συλλαβή,
Ἐπίσης καὶ ἡ ἄλλη·
Καὶ πόλις εὐρωπαϊκὴ
Τὸ σύνολον μεγάλη.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγελικῆς Π. Τ. Ἰακωβάτου

432. Στοιχειόγριφος

Ἀπὸ νῆσο Ἑλληνικὴ
Τὰ δυὸ πρῶτα ἀφαιρῶ
Κι' ἄλλη νῆσος στὴ στιγμὴ
Ξεφυτρώνει κι' ἀπορῶ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Νίκης

433. Μεταγραμματισμὸς μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Φαινόμενον τῆς φύσεως
Τὸ μεταγραμματίζω
Καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸν μαθητὴν
Ἀμέσως σχηματίζω.
Γιὰ νἄχω τώρα καὶ Κρητήν,
Τὸν ἀναγραμματίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τουρκομερίτου

434. Ἀστὴρ

* * *
* * *
* * *
* * * * * *
* * *
* * *
* * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται: ὁριζοντίως νῆσος τοῦ Αἰγαίου, καθέτως μία τῶν Μοιρῶν, διαγωνίως δὲ ποταμὸς τῆς Εὐρώπης καὶ Μοῦσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Καίσαρος

435—439. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι.

βῆμα, κῶνος, καίω, Πῖσς, πηγή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαιδροῦ

440. Ἐπιγραφή

Σ
Ω Ε Δ
Δ Ε Β Ρ Α
Υ Ε Π
Σ

Τί τὴ βλέπετε, ὦ λύται,
Κι' ὁλοένα ἀπορεῖτε;
Ἂν καλλίτερα τὴν 'δῆτε
Στὴ στιγμὴ θὰ τὴν εὑρῆτε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τῆς Δόξης

441. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Ἰονίου· τὰ δεύτερα γράμματα ἀρχαῖον βασιλέα τῆς Ρώμης· τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, χώραν τῆς Μ. Ἀσίας.

1, Βρεττανικὴ νῆσος. 2, Ἀπόστολος. 3, Ζῶον ποῦ τρώγεται. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Προφήτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

442. Φωνηεντόλιπον

κκ - κρκς - κχν - γ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναχαΐδος

443. Γρῖφος

βου
βου βου
βου τὸ βου Γῆ ρ' ἄ;
βου

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τῆς Γραβιᾶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων 1ἡου καὶ 14ου φύλλου

158. Γαλλία (γαλῆ, α.)—159. Μεδιόλανον (μὲ δύο λᾶ νόν.)—160. Ἄτλας - ἅλας.—161. Θεόδωρος - Θεοδώρα.

162. Α
Α Π Ο
Ο Π Ι Ο Ν
Α Ρ Γ Ο Λ Ι Σ
Ε Ι Ρ Η Ν Ι Κ Ο Σ

163. ΠΛΙΝΙΟΣ (λῖνον, ἰνίον, νόσος, ὄνος, σόλ.)—164 - 168. Διὰ τοῦ Π: *πέρας, Πάρος, ἄρπα, πίπτω, πάλλω.*—169. ΓΑΛΑΖΙΟΝ (Γάνδη, ΧΑλκίς, Ἑλλήσποντος, ΛίΘΑνος, ΝυάνΖη, ἈλγέρΙον, ΛιΘερΠΟλη, ΛονδίνοΝ.)—170. Τύχῃ τέχνην εὕρηκας, οὐ τέχνῃ τύχην.—171. Ὁ ἐπιμελὴς προόδευεί. (Ὦ ἐπὶ μέλ-εἰς πρὸ ὁδ - εὐοῖ.)

172. Μενέλαος (μένε, λαός.)—173. Ἰξίων (ι, ξι, ὧν.)—174. Κάσος - Θάσος.—175. Αὐλὸς - ὕαλος.

176. Ε Μ Σ
Υ Α Ο
Β Ρ Α
Ξ Ε Ν Ο Φ Ω Ν
Ρ Κ Ε
Α Ο Υ
Κ Ν Σ

177 - 179. 1, Τὸ θραύον εἶνε ξύλινον. 2, Ὁ πῖλος φορεῖται εἰς τὸ κεφάλι. 3, Ἡ Κρήτη εἶνε νῆσος.—180. Ἡλίθιε, κίνησε λίγο! (ΟΙ ΔΙΘΟΙ ΕΚΕΙΝΟΙ ΣΕ ΛΙΓΟ...)—181. ΡΟΙΑ, ΟΝΟΣ, ΔΟΡΥ (ΡΟΔον, ΟΝΟμα ΙΟΡδάνης, ΑΣΥνετος.)—182. Ἡ ἡμέρα φαίνεται πρὶν ξημερώσῃ.—183. *Ἔσο συνεπὴς εἰς τὰ ὑπεσχημένα* (ἔσο - σὺν ἐπ' εἰς εἰς τὰ - ὑπ' ἐς χῖ μὲ να.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'— 91]

Ἀπεπέμφθη ἐκ μέρους μας ἐπιστολὴ τινός; συνέβη παρεξήγησις. Παρακαλοῦμεν νὰ τὴν ἐπαναστείλῃ.—Σύλλογος «Κυπριακὸς Πόθος».

[ΙΖ'—92]

Σ*ΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΘΗΝΑΙ»* ἐν Ἀθήναις ἰσχυρότατος. Ἱδρυθεὶς 1916. Φιλελεύθερος Πρόεδρος *Ρωβύρος* (Γιαννῆλος). Ζητήσατε Καταστατικά, Ἀντιπροσωπεῖαν νέαι, νέαι ὑπερόγκως κερδίζοντες. Κλεισθένους 2.

[ΙΖ'—93]

Παρακαλῶ τοὺς χρεωστοῦντάς μοι τετράδια Μ. Μυστικῶν, ὅπως μοὶ τὰ ἀποστείλωσι τὸ ταχύτερον. ***ΤΡΕΛΛΗ ΞΑΝΘΟΥΔΑ***

ΝΕΟΣ Τιμοκατάλογος
Καταργῶν πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1894, 1895, 1896* ἕκαστος ἄδετ. δρ .3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1897* ἕως *1905* ἕκαστος ἄδετ. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 *Τόμοι*: τῶν ἐτῶν *1906* ἕως *1916*. ἕκαστ. ἄδετ. δρ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς, πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 5—11 Ἰουλίου

ΑΘΗΝΩΝ: Παιδικὴ Χαρά, Ἐριέττη Κ. Δάρα, Σπ. Π. Μπαμπάκος, 29 Μαΐου, Κατίνα Νέξερ, Ἐμ. Α. Βαρβαρῆγος, Σπ. Στ. Πίκουλας, Ν. Ι. Συφάκης, Εὐάγ. Γ. Παρασκ. Θεοδ. Γιαννουλόπουλος, Γ. Ε. Μαυρογένης, Μέλλων Πρωθυπουργός, Κων. Ι. Χαστοφύλαξ, Ν. Δ. Ντσυφεξιάδης, Δ. Λέων, Κων. Σταθακόπουλος, Σ. Ι. Γορδάτος, Εὐαγ. Ι. Πολυμενάκος, Γερμανόπαις, Κ. Ν. Χρυσοπούλου, Ναυσικᾶ Πρινάρη, Ὄλγα Μ. Βουπελάτου, Ηλ. Σ. Γιαννόπουλος, ὁ Ἱππότης, Μαρίκα Ἀναστασοπούλου, Ἀντζὲλ Γεώργβιτς, Ἄλκ. Γαλανόπουλος,

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ναυτόπαις, Πέτρος Γ. Καρακάνος, Γ. Ι. Κυλπάσης. Θέρμιος Ἀπόλλων, Βασιλικὴ Ι. Κυλπάση, Ν. Γ. Μουσταπόπουλος, Γ. Καρκαντζός, Τάκης Παλιούρας, Δ. Χ. Παπαπέτρος, Γ. Λ. Τσουκαλᾶς,

ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Χρυσῆ Καρδιά,

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Ἀρ. Ι. Σωτηρακόπουλος,

ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Δ. Γ. Ζαμπίρας, Ι.Π. Φούτρης

ΒΑΘΥ-ΑΥΛΙΔΟΣ: Γ. Ε. Σμάτος

ΕΠΑΝΩΜΗΣ: Β. Θ. Βογιατζῆς, Αλ. Θ. Βογιατζῆς, Μ. Θ. Βογιατζή, Δ. Β. Βογιατζῆς, Δ. Γ. Βογιατζῆς, Π. Χ. Τραντάκης, Αἰκ. Θ. Βογιατζή, Θ. Β. Βογιατζῆς, Β. Ζ. Βογιατζῆς,

ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἀνδ. Φουρναράκης,

ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ: Κύκνος,

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ν. Γ. Φωτιᾶς,

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δ. Χρονιάδης, Α. Θ. Προκόπης, Β. Ι. Βογιατζῆς, Δ. Ν. Βάης,

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Σπ. Π. Δαμασκηνός, Κ. Σηλυοστάκ.

ΛΙΜΝΗΣ: Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν, Τρεῖς μὲ ψευδώνυμα μὴ ἐγκεκριμένα, Χ. Μάτζαρης, Γ. Μάτζαρης, Ἑλένη Μάτζαρη,

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ε. Κωστόπουλος, Ὀλυμπία Γεωργιάδου, Ι. Α. Πολυχρονιάδης, Γ. Καμπίτης.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἀδαμαντίνη Κανελλοπούλου, Αἰκατερίνη Μόσχου, Βασιλικὴ Π. Μόσχου, Κ. Ἀντωνόπουλος, Γ. Σ. Αὐγερινός, Τάκης Σταυρόπουλος, Δ. Δαμασκηνός,

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Α. Κ. Κόλλας, Ι. Π. Χαραμῆς. Ἰω. Εὐστ. Ἀρδάμης, Π. Κ. Κούταλης, Δ. Ι. Μαρούτσος, Ι. Π. Ναθαναήλ, Ἡλ. Χριστοδούλου.

ΠΥΡΓΟΥ: Κ. Α. Παπακωνσταντίνου.

ΣΥΡΟΥ· Ι. Η. Κουλουκουντῆς,

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ· Δ. Γ. Γαλανόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: ΝΑΥΣΙΚΑ ΠΡΙΝΑΡΗ ἐν Ἀθήναις, ΤΑΚΗΣ ΠΑΛΙΟΥΡΑΣ ἐν Ἀγρινίῳ, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ι. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ ἐν Λαρίσσῃ καὶ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ι. ΜΑΡΟΥΤΣΟΣ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Αὐγούστου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΛΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		*Ἐξωτερικοῦ*	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος — *Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἰουλίου 1917* — *Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 34*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**]

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ.—Ἡ «Μυστηριώδης Νῆσος» εἶνε ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Στὸ Πρῶτο μέρος («Οἱ ναυαγοὶ τοῦ Ἀέρος») ὁ συγγραφεὺς μᾶς διηγήθη τὰ ἑξῆς: Τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐμφυλίου πολέμου τῆς Ἀμερικῆς, μιὰ ἡμέρα τοῦ Μαρτίου 1865, ὁ μηχανικὸς Κύρος Σμίθ, ὁ δημοσιογράφος Γεδεὼν Σπίλετ, ὁ ναύτης Πέγκροφ, ὁ μικρός του προστατευόμενος Χάρμπερτ, ὁ μαῦρος ὑπηρέτης τοῦ μηχανικοῦ Νὰβ καὶ ὁ σκύλος του Τόπ, αἰχμάλωτοι στὴν πολιορκουμένη Ρισμόνδη, μπῆκαν κρυφὰ 'ς ἕνα ἀερόστατο κ' ἐδραπέτευσαν. Τὸ ἀερόστατο, ποῦ τὸ βρῆκε ἕνας φοβερὸς ἀνεμοστρόβιλος, τοὺς ἔριξε σὲ μιὰ ἐρημόνησο τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, τὴν νῆσο Λίγκολν, ὅπως τὴν ὠνόμασαν οἱ ἴδιοι, ἀπομακρυσμένη πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλη ξηρά. Κι' οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἀέρος ἀποφάσισαν νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ, ὥς νὰ ἐπρόκειτο νὰ διέλθουν ὅλη τους τὴν ζωή, γιατὶ δὲν εἶχαν μεγάλες ἐλπίδες, οὔτε νὰ περάσῃ πλοῖο, γιὰ νὰ τοὺς πάρῃ, οὔτε νὰ ναυπηγήσουν μόνοι τους γρήγορα καὶ νὰ φύγουν.

Στὴν ἀρχὴ ἐδιάλεξαν γιὰ πρόχειρη κατοικία τὰ *Καμίνια*, ἕνα μεγάλο συσσώρευμα βράχων στὴν ἀκρογιαλιά, ποῦ ἐσχημάτιζε σὰν ἕνα εἶδος σπηλιᾶς. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ κατοικία αὐτὴ δὲν ἦταν ἀρκετὰ προφυλαγμένη, ἐφρόντισαν νὰ καλύψουν καμμιὰν ἄλλη, καὶ πράγματικῶς ἐπέτυχαν μιὰ θαυμασία: τὸ *Γρανίτινο Παλάτι*. Ἦταν μιὰ μεγάλη σπηλιά, στὰ σπλάχνα ἑνὸς γρανίτινου λόφου, ποῦ ὑψώνετο σὰν τοῖχος στὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ τοῦ νησιοῦ. Ἀπὸ κεῖ-μέσα περνοῦσαν τὰ περισσεύοντα νερὰ τῆς λίμνης Γκράντ κ' ἐχύνοντο στὴ θάλασσα. Ἔδοσαν ὅμως 'ς αὐτὰ ἄλλη διέξοδο, ἐλευθέρωσαν ἔτσι τὴ σπηλιὰ καὶ μπόρεσαν νὰ τὴν φωτίσουν πρῶτα μὲ παράθυρα, ποῦ τἄνοιξαν στὴν πρόσοψή, νὰ ποῦμε, τοῦ γρανίτινου ὄγκου, νὰ τὴν ἐπιπλώσουν καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν μ' ὅλη τους τὴν ἄνεσι. Μιὰ πόρτα, ἀνοιγμένη στὴν ἴδια πρόσοψι καὶ μιὰ μακριὰ σχοινένια ἀνεμόσκαλα—γιατὶ ἡ σπηλιὰ ἦταν ψηλά, στὴ μέση σχεδὸν τοῦ λόφου,—τοὺς ἐπέτρεπε νὰ μπαίνουν στὸ Γρανίτινο Παλάτι.

Οἱ ναυαγοὶ τοῦ ἀέρος, ποῦ ὠνομάσθηκαν «ἄποικοι τῆς νήσου Λίγκολν», ἐχρησιμοποίησαν ὅλες τους τὶς γνώσεις καὶ ὅλη τους τὴ δραστηριότητα, γιὰ νὰ κατασκευάσουν ὅ,τι τοὺς ἐχρειάζετο, καὶ νὰ ζοῦν στὴν ἐρημόνησο ἀνθρωπινά: τοῦβλα γιὰ κτίσιμο, φούρνους, τζάκια, οἰκιακὰ σκεύη, ἐργαλεῖα, ἐπιπλα, τραπέζια, καθίσματα κτλ. Ἀκόμη καὶ σπερματσέτα. Ἡ φύσις τοὺς παρεῖχε ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα ὑλικά: ἀσβέστη, ἄργιλλο, γαιάνθρακα, νίτρο, σίδερο. Κατασκεύασαν τόξα καὶ βέλη γιὰ νὰ κυνηγοῦν καὶ παγίδες γιὰ νὰ πιάνουν ζῶα διάφορα, ποῦ ἄλλα τὰ ἔψηναν κι' ἄλλα τὰ ἤθελαν γιὰ τὶς μικρές τους βιομηχανίες (δέρματα, ξύγκια κτλ.) Τελοσπάντων ἐζοῦσαν σὰν ἄνθρωποι πολιτισμένοι. Δὲν τοὺς ἔλειπε παρὰ ψωμί. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐλπίζουν τώρα νὰ τὸ ἀποκτήσουν, γιατὶ ὁ μικρὸς Χάρμπερτ ἀνακάλυψε μιὰ μέρα στὴν τσέπη του ἕνα κόκκο σίτου, ποῦ τὸν ἐφύτεψαν ἀμέσως καὶ περιμένουν νὰ φυτρώσῃ...

Ἀνθρώπους δὲν ἀπάντησαν στὸ ἔρημο νησί, οὔτε ἰθαγενεῖς, οὔτε ξένους. Ἂν καὶ δὲν τὸ ἐξερεύνησαν ἀκόμη ὁλόκληρο, ἔχουν σχεδὸν τὴν βεβαιότητα, ὅτι εἶνε ἐντελῶς ἀκατοίκητο. Ὅμως, κάποια *μυστηριώδη* περιστατικά, κάνουν τὸ μηχανικὸ Κύρο Σμίθ πολὺ σκεπτικό... Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἡ μυστηριώδης του σωτηρία. Χωρισθεὶς στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, βρέθηκε ὕστερα σὲ κάτι ἀμμόλοφους, πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά, ὅπου εἶχε βγῆ κολυμπῶντας. (Γιατὶ ὁ μηχανικός, ὅταν ἐναυάγησε τὸ ἀερόστατο, ἔπεσε στὴ θάλασσα.) Ποιὸς λοιπὸν τὸν εἶχε μεταφέρει στὸ μέρος ὅπου τὸν βρῆκαν οἱ σύντροφοί του; Ἀπὸ τὴ θάλασσα εἶχε βγῆ τόσο ἐξηντλημένος, ποῦ θᾶταν ἀδύνατο νὰ κάμῃ μόνος του τὸ δρόμο. Κάποιος λοιπὸν θὰ τὸν μετέφερε λιπόθυμο,—ἀλλὰ ποιός;

Ἀκόμη ἄλλο ἕνα: Μέσα στὸ Γρανίτινο Παλάτι ἦταν ἕνα πηγάδι πολὺ βαθύ, ποῦ ἔρθανε ὡς τὴ θάλασσα. Ὁ Τόπ, ὁσάκις ἐπλησίαζε τὸ στόμιό του, χαλοῦσε τὸν κόσμο ἀπὸ τὰ γαυγίσματα. Τί ὑπῆρχε λοιπὸν μέσα 'ς αὐτὸ τὸ πηγάδι; Οἱ ἄποικοι δὲν

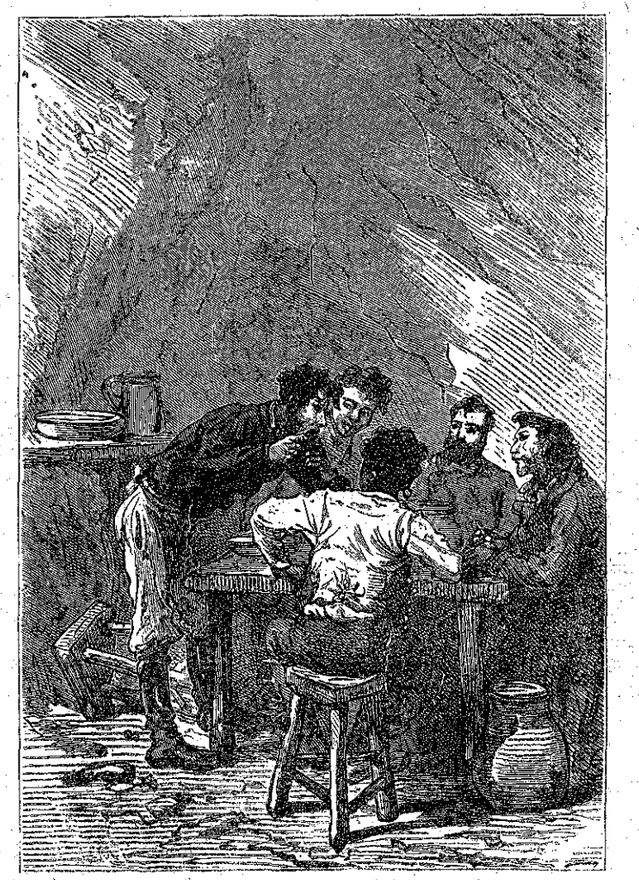

«Κύτταξε 'δῶ, Νάβ!..» (Σελ. 270, στ. 6'.)